

Sinji galeb

GLASILO UČENCEV OSNOVNE ŠOLE DEKANI,
ŠOLSKO LETO 2023/2024

Dragi bralci Sinjega galeba,

pred vami je letošnja številka šolskega literarnega glasila. V njej so zajeta ustvarjanja učencev OŠ Dekani, njihovi spomini in razmišljanja, doživetja in pesnjenja. Tudi to šolsko leto je pustilo svoj pečat z lepimi dogodki, novim znanjem, zanimivimi doživetji. Zato vas, dragi bralci, preden zalučamo šolske torbe v kot in pozabimo na učenje vse do septembra, vabimo, da posežete po našem glasilu in ga v prijetni senci preberete. Zagotovo boste našli v njem veliko zanimivega. Prijetno branje vam želimo.

Uredništvo šolskega glasila

SINJI GALEB – glasilo učencev Osnovne šole Dekani

Šolsko leto: 2023/24

Urednici: Olivija Cunja in Monika Komel

Grafični oblikovalec: Boris Đukić

Likovne prispevke so prispevali učenci OŠ Dekani

Mentor likovnih prispevkov: Nina Gaber

Izdajatelj: Osnovna šola Dekani

Naklada: 50 izvodov

Dekani, junij 2024

NAŠE PESMI

LEPA POMLAD

Lepa lepa je pomlad,
pomladi rože in cvetje cveti.
Pomladi zvončki cingljajo kot lončki.
Rože cvetijo in raste pomlad,
sonček sveti nam zlat.
Ko pomlad prihaja, zima odhaja.

Mateja Stojanova, 1. b in Mateo Beržan, 6. a
(medvrstniško srečanje učencev 1. b in 6. a)

Mateja Stojanova, 1. b

PESEM O POMLADI

Spomladi se vse prebudi.
Prebudijo se zvončki
in cingljajo lončki.
Spomladi lahko počneš karkoli,
Tudi kolesariš in se zabavaš kot še nikoli.

Zven Toth, 1.a, Tara Klabjan, 6. a in Melani Igrec, 6. a

Evelin Zupan Rak, 1. b

ZVONČKI

Zvončki cvetijo,
pomladi žarijo,
se ob rosi osvežijo.

Noemi Desiree Muccini, 1. b, Lucian Sevnik, 6. a in Mia Šavron, 6. a
(medvrstniško srečanje učencev 1. b in 6. a)

Noemi Desiree Muccini, 1. b

POMLADNA PESEM

Pomlad je prišla,
nas s smehom obšla.
Ni več hladno
in vsem je lepo.

Ptički žvrgolijo,
nas s petjem poživijo.
Rožice cvetijo,
v pomlad nas prepodijo.

Genti Panik, 1. b, Sara Rodela, 6. a in Sara Primožič, 6. a
(medvrstniško srečanje učencev 1. b in 6. a)

Genti Panik, 1. b

POMLAD

Pomlad je prišla,
zima je odšla,
rože pa cvetijo.

Manuel Višić, 1. b in Lili Jevtić, 6. a

Julija Katarinčić, 1. b

KAM GRESTE, OTROCI?

Kam greste, otroci?
Sploh vas ne dohajam,
ko se s psičko Kajo
skozi park sprehajam.

V šolo gremo, v šolo!
Komaj smo čakali
dan, ko končno bomo
šolarji postali.

V hipu mi je jasno,
čemu to hitenje,
naj vam bo učenje
cilj za vse življenje.

Srečnim prvošolcem
sem lep čas mahala,
šoli pa ponovno
rekla: »Stokrat hvala!«

Ko so prihajali iz šole,
so bili veseli,
ker lepo so se imeli.

Gaj Žgavec, 1. a in Vitan Mahne, 6. b
(medvrstniško srečanje učencev 1. a in 6. b)

MALI KROF

Gleda, gleda mali krof,
ko ga krega velik grof,
piči ga čebela
in ustraši se kot strela.
Gleda, gleda ga soseda,
ko krof poje čebela
in postane debela.

Ema Jerebica, 1. a, Blaž Šturman in Leon Žigante, 6. b
(medvrstniško srečanje učencev 1. a in 6. b)

ZAJČKI

Zjutraj zajčki vstanejo,
očke si pomanejo.
Hitro se odpravijo,
hlače nase spravijo.

V gozdu se dobijo
in na delo odhitijo.

Marcel Trafela, 1. a in Vita Pangerc, 6. b
(medvrstniško srečanje učencev 1. a in 6. b)

POMLAD

Pomlad, kar čudežno se sliši!
Tam rožice rastejo v niši.
Kjer ptički se veselo prikažejo,
se veliki fantje važijo.

Liam Krapež, 2. b in Patrik Poropat, 8. b
(medvrstniško srečanje učencev 2. b in 8. r)

Anastazija Gregorič, 7. b

LEPA POMLAD

Pomlad je prišla
in prekmalu bo odšla.
Pomladi sonce sije
in mama sok pije.

Pomladi rožice cvetijo
in ptički se zbudijo.

Andreana Đukić, 2. b, Chiara Kaligarič, 2. b, Ajda Dirjec, 8. a
(medvrstniško srečanje učencev 2. b in 8. r)

POMLAD

Pomlad je prišla,
je zima odšla.
Sonček se je prebudil,
in sneg nam stalil.

(Zala Urošević, 2. b, Arne Kočevar, 8. a)
(medvrstniško srečanje učencev 2. b in 8. r)

POMLAD

Pomlad je letni čas,
ko rastline se zbudijo,
živali se veselo prebudijo
in ptički glasno zažvrgolijo,
Sonce se prikaže
in postaja vedno topleje.

(Filip Lazarević, 2. b in Vivien Fischer Vovk, 8. b)
(medvrstniško srečanje učencev 2. b in 8. r)

POMLAD

Pomlad že hiti,
z vejicami se krasi,
zvončki se prebudijo,
trobentice pa zazvonijo.

Jablane zacvetijo
in naravo ozelenijo,
popki grma zacvetijo
in naravo pomladijo.

Leonardo Sassolini, 2. b in Etien Koren, 8. a
(medvrstniško srečanje učencev 2. b in 8. r)

POMLAD

Pomladi sonce posveti na travnik,
ki ga segreje in zacvetijo veje
in ob toploti se zabavamo brez meje.

Rei Prodanović, 2. b in Teodor Martini, 8. a
(medvrstniško srečanje učencev 2. b in 8. r)

JABOLKO

Jabolko je rastlo in mene prerastlo.
Ko sem ga pobrala, sem ga na polovico dala.
Nekega dne se je napihnilo in vzkliknilo:
»Preveč sem se napihnilo!« In me je odpihnilo.
Bila sem vesela, saj sem visoko letela.

(Nina Viki, 2. b in Marija Kocjančič, 8. b)
(medvrstniško srečanje učencev 2. b in 8. r)

Hana Dodič, 9. b

POMLAD

Pomladi se ptički ženijo,
ko tulipani cvetijo.
Zvončki se prebudijo,
ko drevesa zelenijo.

Stefan Jevtič, 2. b in Tomaž Jenko, 8. b
(medvrstniško srečanje učencev 2. b in 8. r)

POMLAD

Ko se zima konča,
pomlad se začne.
Krt pod zemljo rije.
Otroci na travniku se igrajo smeje.

Mihael Kocjančič, 2. b in Luka Kocjančič, 8. a
(medvrstniško srečanje učencev 2. b in 8. r)

LIST

List,
za listom je še en list,
za tem listom je še en list,
ves popisan in porisan.

List pade z neba,
ko dež takne tla,
list zažari,
ko sonce nanj posveti.

Lucija Bitenc in Noele Đeljaj, 5. a

PTICE

Ptice se selijo,
ko tam gor tako visoko letijo.
Letijo v južne kraje,
tam so same ringaraje.

Ko pa pridejo nazaj domov,
se znova odpravijo na lov,
saj ko pridejo nazaj,
so zares prišle v svoj raj.

Van Šik in Anže Kocjančič, 5. a

KO PRIDE POMLAD

Zima je odšla,
in pomlad je znova k nam prišla.
Zvončki so pognali
in na sonce čebelice prignali.

Ptički glasno žvrgolijo,
otroci po cvetočih travnikih norijo
ter na sprehod v gozd hitijo.

Noele Đeljaj, 5. a in Blaž Černic, 9. a
(medvrstniško srečanje učencev 5. a in 9. r)

POMLAD IMA VSE

Pomlad ima rože dišeče
in toplo sonce žareče.

Najlepši zaklad
je zame pomlad.

Čas, ko rože cvetijo
in se živali prebudijo.

Ema Dizdarević, 5. a, Leon Cerić, 5. a in Maja Slavec, 9. b
(medvrstniško srečanje učencev 5. a in 9. r)

PIŠEM PESMI ... IŠČEM RIME ...

Naša lisica.
Naša lisica
je prava tatica.
Rada gre v gozd,
tam, kjer je most.

Njena najljubša igra
je lovljenje tigra.
Kot pravi njena mama,
res prava je dama.

Pika Dirjec, 4. a

PTICA IN MARJETKA

Ptica v vinogradu zoba grozd,
prestrašena lisica
se je pred otroki
skrila v gozd.

Marjetka se na vrtu igra
in se tako glasno smehlja,
da sploh ne sliši,
da jo kliče mama,
ker jo na mizi čaka
žemljica in salama.

Ajda Furlanič, 4. a

Aja Mlinarič, 9. a

GOZD

V gozdu je lisica,
lačna kot tatica,
diši ji mamina potica.

Lisica gre v hišo
po mamino potico.
Tam sreča tigra
in konča se njena igra.

Zmelje jo v salamo
in osreči mamo.
Ostala cela je potica,
v gozdu ne stanuje več lisica.

Katerina Morato, 4. a

MOJA DOMOVINA ...

Reke, morje in planine
so znaki naše domovine.
Kdor naravo rad ima,
se počuti kot doma.

Piran, Izola in Koper,
povsod najdeš tudi Hofer.
Zdravi, srečni in svobodni,
vsi bomo vedno zmogli.

Naš idol je »Pogi«,
ob koncu »gira« bo ves bogi.
Kolesarstvo naj živi,
navdušeni navijamo Slovenci vsi.

Matevž Sever, 3. a

Bela, rdeča in vmes plava,
slovenska je zastava.
Potica pa naša
je kraljica.
Slovenija je naša domovina,
tu živi moja družina.
Sinica, naša je ptica,
gore in lepe doline
pa tudi Nova Gorica.

Meta Cah Bratušek, 3. a

Slovenija ima lepe barve in gore.
Bele, modre in rdeče tulipane,
visoke gore in pokrajine.
Lepe hišice in
majhne ptičice,
ogromna drevesa
in travnikov na tisoče.

Maks Žigante, 3. a

Moja Slovenija,
polna gora in voda,
morje in reke,
lepa si vsa.

Te ne bom nikoli
zapustila,
ker si moja
domovina.

Na morje lahko
vedno grem,
ker v lepem mestu sem.

Čudovite vasi in gozdovi,
ptice in razni mostovi.

Lara Brozič Šik, 3. a

Rdeče-modro-bela kraljična,
to je naša gospodična.
Ime ji je Slovenija.
Z najlepšimi gozdovi in
visokimi gorami.
To je nam najlepši kraj,
jaz, ti in mi vsi
skrbimo vedno za ta raj.

Eva Miklavčič Gabrić, 3. a

DRUGAČNOST NAS POVEZUJE

Danes sem spoznala skupino slepih in slabovidnih. Spoznali smo njihov način življenja in obnašanja v skupnosti. Berejo na posebnih listih s posebno pisavo za slepe in slabovidne. Tovrstni ljudje imajo bolj razvita čutila za sluh.

Za hojo uporabljajo posebne bele palice. Nosijo posebna očala, da drugi ljudje vedo, da so slepi ali slabovidni.

Nekateri slepi ljudje imajo ob sebi spremljevalca, to so psi vodniki.

Ajda Furlanič, 4.a

V šoli smo imeli tehniški dan na temo Drugačnost nas povezuje. Obiskali so nas slepi in slabovidni iz Društva slepih in slabovidnih Koper. Najbolj mi je bilo všeč, ko so nam predstavili hojo z belo palico z zaprtimi očmi. Pri tem sem se počutila zelo izgubljeno. Spoznala sem, kako se počutijo oni, ko ne vidijo. Občutek je zelo grozen, če ne vidiš.

Predstavili so tudi njihovo posebno pisavo. V Braillovi pisavi sem se naučila tudi napisati svoje ime.

Spoznala sem, da veliko lažje je živeti, če vidiš. Ta dan mi je bil zelo všeč, ker sem se veliko naučila in novega spoznala.

Pika Dirjec, 4. a

DELAVNICA ČUDEŽNIH ZDRAVIL

Pred sedmimi leti je v velikem, belem gradu sredi gozda živel kraljevič. Bil je zelo prijazen do narave. Njegove tri sestre pa ravno nasprotno. Skozi okno so vsak dan metale krožnike in ciljale v kraljevičevega volka. Odločil se je, da bo krožnike raje recikliral. Zbral je vse krožnike v gozdu. Še volk mu je prinesel tiste, ki jih je dobil v tačko. Zbral je toliko krožnikov, da bi lahko napolnil devet zabojev. Krožnike je odnesel v svojo delavnico. Zmlél jih je in odnesel v laboratorij k dobrim vilam, ki so kraljeviču pomagale dodajati travo, marjetice in štiri peresne deteljice. Kraljevič je namreč ugotovil, da tako nastane čudežno zdravilo proti udarcem in opeklinam, ki jih je imel volk in druge živali

A kraljevič ni vedel, kako naj razdeli zdravilo med vse živali v gozdu. Vprašal je vile, volka, potem se je spomnil na svojo bolno mamo. Šel je domov in jo vprašal, če ve, kako razdeliti čudežno zdravilo. Mama je opazila, da je zdravilo tekoče, zato mu je svetovala, naj mu doda mivko, počaka tri minute in se bo zdravilo spremenilo v prašek. Nato uporabi ventilator, ga prižgi in od zgoraj stresaj prašek. Kraljevič je tudi to naredil. Bil je tako vesel in ponosen, da mu je uspelo.

Prisegel si je, da bo to delal celo svoje življenje in tako pomagal živalim v gozdu.

Pika Dirjec, 4. a

ZGODBA PRIPOVEDNIH, VPRAŠALNIH IN VZKLIČNIH POVEDI

Otroci pogosto mislimo, da so domače naloge nesmiselne.

Ali je to res? Ali so domače naloge res potrebne? Seveda!

Čeprav so domače naloge včasih res dolgočasne, se iz njih veliko naučimo. Z njimi ponovimo snov, ki smo se jo naučili v šoli.

Ali jih res moramo delati vsak dan? Obvezno!

Če ne bi redno delali domačih nalog, bi se morali več učiti pred testi.

Ste razumeli, zakaj so domače naloge res potrebne?

Z njimi se sproti učimo in ponavljamo snov.

Boste od zdaj naprej vsak dan naredili domačo nalogo?

Boste od zdaj naprej imeli samo lepe ocene?

Upam, da mi vas je uspelo prepričati.

Hura, najboljši smo!!!

Pika Dirjec, 4. a

Jan Montanič, 7. b

PREBUJENI CVETOVI

Ferdinanda zanima,
kdo bo navsezgodaj
prebudil cvetove
iz našega kraja.

Je to naša deževnica,
ki zgodaj se razjoče?

Jo to sosed,
ki zbudi vodnega duha?

Povedal mu bom
in tudi vam,
če vas morebiti zanima.
Napravi jih vila,
zaliva jih mati narava.

Žiga Vajzman, 4. b

DRUGAČNOST NAS POVEZUJE

15. novembra so nas obiskali predstavniki društva slepih in slabovidnih. Pripravili so pet postaj, kjer so nam razložili, kako živijo slepi in slabovidni ljudje. Na prvi postaji so nam prikazali, kako hodijo po stopnicah. Na drugi postaji so nam pokazali knjige za slepe, Rubikovo kocko, ki je bila zelo zanimiva, ker je bila gladka in hrapava. Pokazali so nam tudi uro, tehtnico, šah in očala. Na tretji postaji smo se pomerili v igranju pikada za slabovidne, na četrti pa so nam pokazali svojo pisavo in kako se v njej piše. Za spomin so vsakemu izmed nas zapisali naše ime. Na peti postaji pa nam je slep gospod razložil, kako poteka njegov vsakdan in kako si pomaga pri dnevnih obveznostih.

Spoznala sem, da moramo tem ljudem pomagati. Presenetilo me je, da so kljub svoji težavi veseli in živijo običajno življenje. Če bila sama na njihovem mestu, bi se počutila grozno in bi bila stalno žalostna. Ugotovila sem, da smo vsi drugačni. Tisti s težavami in tisti brez njih. Pomembno jih je sprejeti in ljudem pomagati, če rabijo pomoč.

Anea Obad, 4. b

Na šoli so nas obiskali slepi in slabovidni iz koprskega društva. Predstavili so nam svoj način življenja, ki se zaradi okvare vida razlikuje od našega. Prepoznamo jih po beli palici. Povedali so nam, da se orientirajo s pomočjo pametnega telefona, ki je povezan na posebno belo palico. Kadar palica nekaj začuti, zavibrira. Tako njen uporabnik ve, da je nekaj pred njim in se odmakne. V vsakodnevnem življenju so odvisni od družine, prijateljev in dobrih ljudi. Domači jim pomagajo pri hrani in oblačenju, s prijatelji lahko grejo na sprehod in se počutijo varne, dobri ljudje pa jim pomagajo prečkati cesto ali pa jim odstopijo mesto na avtobusu. Videl sem, da je življenje slepih in slabovidnih zelo oteženo, zato je prav, da jim pomagamo.

Rene Božič, 4. b

Blaž Šturman, 6. b

Prejšnji teden smo imeli na šoli tehniški dan z naslovom Drugačnost nas povezuje. Obiskale so nas osebe, ki imajo določene zdravstvene omejitve, ker slabo vidijo. V razredu so bile pripravljene postaje z različnimi aktivnostmi in pripomočki iz njihovega življenja. Učenci smo jih lahko preizkusili. Na prvi postaji sem igral pikado, ki nam je povedal doseženo število točk. Na drugi postaji nam je gospod pokazal, kako se

slepi in slabovidni premikajo s pomočjo bele palice. Naši gostje so nam pokazali tudi kako berejo knjige, ki so zapisane v posebni pisavi, brajljici. Na naslednji postaji nam je gospod s to posebno pisavo tudi napisal naše ime. Na zadnji postaji pa so nam predstavili aplikacije za slepe. Zelo so mi bila všeč pametna očala. Ta dan mi je bil zelo všeč, saj sem izvedel veliko novih stvari. Spoznal sem, da lahko tudi slepi in slabovidni ljudje, z nekaterimi prilagoditvami, živijo normalno življenje.

Gaj Vodopija, 4. b

ZGODBA O PTIČKIH, KI KRADEJO KLOBUKE

Nekoč je živel deklica Metka, ki je vsak dan izgubila en klobuk, pa sploh ni vedela kako. Nekega dne se je odločila, da bo odšla pogledat vsa območja, kjer bi klobuke lahko izgubila. Ugotovila je, da tudi ostalim zmanjkujejo klobuki. Videla je ptiča, ki je gospodu vzel klobuk in mu sledila do gozda. Kar naenkrat je ptič šel čez zid. Metka se je začudila in tudi ona hotela iti čez, ampak ni mogla. Pa je premišljevala, kako lahko njemu uspe. Srečala je dve živali, ki sta se pogovarjali in se čudila, kako se lahko pogovarjajo. Vprašala jih je, kako iti čez zid. Lisička ji je rekla, da ji za pet evrov pove. Nato je miška rekla, da ji bo ona zastonj povedala. Ključ mora dobiti, ampak od leva. Metka je vprašala, kako naj to stori. Dali so ji nekaj, kar je pojedla in jo je teleportiralo do leva. Ta je zabrundal, kaj ona tam išče. Metka pa mu je povedala, da mora iti čez zid. Dal ji je ključ, ker je vedel, da govori resnico. Ko je prišla nazaj, jo je miška vprašala ali je dobila ključ. Metka je pritrdila. Lisička in miška sta jo tako pospremili do zida. Rekli sta ji, naj bo pazljiva. Ko je prišla čez zid, je videla hiše iz klobukov. Na eni izmed hiš je bil njen klobuk. Počasi ga je vzela, a se je podrla cela hiša in ptiči so jo začeli loviti. Metka je hitro s ključem zaprla vrata in šla levo vrniti ključ. Lev jo je grdo gledal, ker je ptičkom podrla hišo. Metka mu je odvrnila, da je samo želela svoj klobuk. Lev ji je rekel, da bi samo vprašala in bi ji ga vrnil. Metka je odšla nazaj k ptičkom in se jim opravičila ter želela vrniti klobuk. Ptički so ji odvrnili, naj ga obdrži in drugič vpraša. Metka je tako vesela odšla domov in od tedaj vsak dan puščala drobtinice na oknu za ptičke.

Gaja Petelin, 5. b

Ivana Bembič, 6. b

Ivana Bembič, 7. b

PRIJATELJSTVO MED LANO IN ROKOM

V sončni dolini sta nekoč živelata zajec Rok in sova Lana. Skupaj sta raziskovala travnike, plezala na drevesa in se igrala. Bila sta popolnoma različna in nikoli nista bila najboljša prijatelja. Nekega dne je Rok zbolel, Lana ga je pokrila s svojimi mehкими peresi, dokler ni ozdravel. Spoznala sta, da si je treba med seboj pomagati in tako postala najboljša prijatelja.

NAJBOLJŠA PRIJATELJA

V majhni vasici sta živelata mali medved Rjavko in lisica Čokolinka. Sprva sta se bala drug drugega, toda kmalu sta spoznala, da imata veliko skupnih hobijev. Rjavko je rad risal, Čokolinka pa je imela rada zgodbe. Skupaj sta ustvarila čaroben svet zgodb in risb, ki ju je povezal. Tako je prijateljstvo med medvedom in lisico postalo najlepša zgodba v vasi.

Lia Primožič, 5. b

Za listom je še en list. Za še enim listom je še en list. Ves popisano.
 Za že popisanim listom je še en popisano list. Še bolj popisano.
 Za še enim popisanim listom je še najbolj popisano list.
 Za najbolj popisanim listom je listek.
 Za listkom je risba.
 Za risbo je še lepša risba.
 Za lepšo risbo je še lepša risba.
 Za še lepšo risbo je najlepša risba.
 V najlepši risbi je roža.

Filip Pečarič, 5. b

Za listom je še en list. Za še enim listom je še en list, manjši.
 Za manjšim listom je še en manjši list, še manjši.
 Za še manjšim listom je še najmanjši list.
 Ta list je listek.
 Za listkom je slika.
 Za sliko je še ena slika.
 Za še eno sliko, je še ena slika, manjša.
 Za manjšo sliko je še manjša slika.
 Za še manjšo sliko je najmanjša slika.
 Na najmanjši sliki je črka, najlepša in najbolj ravna.
 Ta črka je tvoja.

Lan Eler, 5. b

PESEM O NIKI

Nika je majhna kot pika,
 skozi nekaj želi
 in naloge nikoli ne naredi.

Oblečena je v oblačila sivkasta,
 ampak zakaj je tako nagajivkasta?

Ko dobi pet,
 je vesela kot cel svet.

Gaja Petelin, 5. b

Katja Bažec, 9. a

JAZ V ZRCALU

Zjutraj vstanem,
oči si pomanem,
v zrcalo pogledam,
joj, kakšna izgledam!

Obraz si umijem,
si lase počešem,
še zajtrk na hitro,
vsak dan ista pesem!

Zrcalo na steni
še enkrat pogledam,
da srečna sem,
se vsak dan zavedam.

Mislím, da še sama ne vem,
kako bo jutri test.
Ali bom oceno odlično dobila,
In se je veselila.

Zelene oči i rjavi lasje,
V meni je veselje,
Izpolnila se mi je želja.
In skačem od veselja.

Zrcalce zrcalce, zrcalce povej,
dobila sem, kar sem želela.
Zrcalce zrcalce povej,
a bo drugič spet juhej?

Lin Bordon, 6. a

Sara Primožič, 6. a

OGLEDALO

Vidim svoj obraz,
oči, ušesa, nos,
celo glavo, rjave lase, moj vrat
ter moja oblačila.
Vidim svojo frizuro.
Nisem ne nizka ne visoka.
Dekle s prihodnostjo.
Vidim sebe.

Sara Rodela, 6. a

Ema Milutinović, 8. b

JESEN

Jesen je prišla,
voda je zmrznila,
novi čas je prišel
in s poletjem odšel.

Šlaufi in blazine
odšli so v doline,
rdeči in rjavi listi
so zbežali na veliki glisti.

Reke, morja, jezera
zmrznila so brez pozdrava,
pod ledeno tančico
skrila so se lica.

Lili Jevtić, 6. a

ZIMICA

Prišla je zimica
in vse pobelila.
Drevesom listki odpadajo,
se kar na tla zabadajo.

Ko le pomlad bi še bila,
v raju bi skakala.
Zabavali bi se,
kakor še nikoli ne.

V sanjah že prihaja,
a v resničnem svetu žal še ne.
Ne vem, kaj storila bi,
da v rožicah plesala bi.

Sara Rodela, 6. a

TA ČUDEN ČAROVNIK

A veste, da sem danes srečal čarovnika na cesti?
Vprašal sem ga, če zna medveda začarati na cesti.

Preden sem vzdihnil, se je ogromen medved že sprehajal po pločniku.
Tam je tudi že bil napovedovalec na zvočniku.
Izvedel sem, da je vse to res in zbežal za njim.

Pri njem doma čaj leti,
se mačka smeji,
lonec z juho lebdi,
gosenica rjovi.
Vse to je res in tudi izvedel sem,
da je to čudaški čarovnik.

Lin Bordon, 6. a

POLJE

Pozimi je polje s snegom pokrito,
spomladi pa s kalčki prekrito.
Jeseni prekrito z vodo,
poleti od suše vpije močno.

Polje pozimi počiva,
za pomlad moči si nabira.
Z rodovitno zemljo je pokrito,
na kateri rastline rasto.

Leto prišlo je okrog,
na polju je zrasla pšenica.
Ko kmet se ozira po polju,
od veselja že skače in vriska.

Svit Primožič, 7. a

SREČA JE V NAS

Sreča. Kako jo dobiti?

Jo je možno kupiti
ali jo komu podariti?

Tam nekje je trgovina,
kjer sreča lahko je dosegljiva.

Vsak, ki mimo se napoti,
hitro še v trgovino skoči,
saj sreče včasih primanjkuje.
Pohitite, že zmanjkuje!

Noemi Urošević, 7. b

Jure Ambrožič, 8. a

NEPOZABNA DOŽIVETJA

OBISK NEZNANEGA

Prejšnjo leto poleti sem se s svojo družino odpravil na izlet v Lago di Garda (Gardsko jezero). Prepotovali smo več kot 400km. Od petih dni preživetih v apartmaju, mi je bil en dogodek najbolj všeč. To je bilo, ko sem z družino odkril kraje, ki sem jih prej imel za neraziskane, neznane. Pa začnimo s tem. Tako je bilo.

Po zajtrku smo se z avtom odpravili na pustolovščino. Šli smo mimo mesteca Limone sul Garda ter šli po cesti ob jezeru. Med tem sem poslušal rock glasbo, da sem kar poplesaval v avtu. To jezero je bilo mogoče sto krat večje od bohinjskega, pri katerem sem že bil. Medtem ko smo se vozili po vijugasti cesti (pravzaprav je bilo kot v Gardalandu), so se nad nami pojavljali predori. Nekateri so bili tako stari, da si videl sledi krampa in lopat v živi skali. Kar predstavljal sem si, kakšno dolgo, mučno in trdo delo je bilo to. Ko smo le zapustili staro cesto, smo po avtocesti šli proti Veroni. Tam nismo mogli najti centra, zaradi česar je očeta precej jezilo. Kar kadilo se mu je iz ušes. Ko se je naposled ohladil, smo se odpravili po luknjasti cesti. Vsakič, ko je avto štrbunknil v luknjo, smo v avtu dobesedno skočili v zrak. Bilo je, kot da smo v pralnem stroju. Bilo je precej smešno, zato sem se smejal kot pečen maček. Tako močno sem se smejal, da me je začela boleti čeljust. Naposled smo zavili s ceste ter šli po avtocesti proti Milanu. Direndaja je bilo konec in vse je bilo enako kot prej. Nato smo se po treh urah vožnje le prebili do Milana. Oče nam je na dolgo in široko povedal, da je Milano modno mesto, v katerem potekajo modne piste, da ima dve letališči in na enem z imenom Linate, se je zgodila letalska nesreča. Med razlago mi je bilo seveda dolgčas, zato sem razmišljal o bolj veselih stvareh. Šli smo skozi predmestje, kjer sem od daleč slikal stolpnice v centru Milana. Bil sem ponosen nase, saj sem naredil zelo lepe fotografije. Slikal sem tudi studio od Mediaseta, ki mi je bil najbolj všeč. Potem smo se spet vrnili na avtocesto ter se odpravili nazaj proti hotelu. Medtem pa smo delali manjše postanke. Med vožnjo nam je bilo dolgčas zato smo se pogovarjali ali si zastavljali uganke. Pri nekaterih si moral zelo natančno razmisliti, kakšna je poanta uganke. Čez

kakšno dobro uro ali dve smo končno prišli do Limone sul Garda. Že ime mesteca pove, da je znano po limonah. V centru mesteca so rasli debeli, štiri do pet metrov visoki limonovci, na katerih se je bohotalo rumenkastih sadežev. Zaokrožili smo po mestu in tu pa tam videli kakšne zanimivosti. Ena zanimivost me je kar presenetila, da sem kar odskočil od tal. To da so na hišnih številkah namesto števil narisali število limon (npr. tri-tri limone itd). Nato smo se ustavili v neki restavraciji ter si privoščili obilno in okusno večerjo. Okrog enaindvajsete ure smo se vrnili v apartma. Ker smo bili zelo utrujeni, smo se kar vrgli na posteljo ter trdo zaspali.

Ta dan si bom za vedno zapomnil. Pred tem o tem nisem nič vedel. Takrat je bilo to zame samoumevno, neraziskano in neznano. Sedaj pa me še vedno zanima, kaj čaka tam zunaj. Saj veste, svet je velik, kar pomeni, da me čaka še veliko pustolovščin. Prav zanima me, katera bo naslednja. A do takrat bom moral še nekaj časa potrpeti.

Leo Janjič, 7. b

MOJE JESENSKE POČITNICE

Jesenske počitnice sem preživela v Madridu.

Ko smo zjutraj prišli na letališče, smo ugotovili, da so naš let prestavili za eno uro. Bilo je zabavno, ker smo hodili po trgovinah. Ko smo čez eno uro prišli na letalo, smo kar hitro vzleteli. Med poletom smo doživeli turbulenco, ampak ko smo prišli nad oblake, se je letalo umirilo. Komaj sem začela jesti čips, smo se že bližali Madridu. Začeli smo se spuščati in spet so se začele turbulence. Komaj smo pristali. Hitro smo odhiteli do apartmaja. Bil je velik. Imeli smo jacuzi in ogromno tuš kabino.

Vsak dan smo hodili po različnih ulicah. Pogledat smo šli tudi ogromen nogometni stadion. Zadnji dan pred odhodom smo si šli ogledat flamenco. To je ples, ki je značilen za Španijo. Bilo je zelo lepo.

Zadnji dan smo morali sobo zapustiti že ob enajstih. Nismo takoj odšli, ampak smo sedeli v baru poleg apartmaja. Naenkrat je moja mamo obvestila lastnica apartmaja, da ne najde ključev. Mi smo pa ključke ob odhodu dali na mizico. Tata je šel do apartmaja pogledat, kaj se dogaja. Ko se je vrnil k nama, je povedal, da ključev na mizici več ni. Nato je

odšla pogledat še mama in slučajno je našla ključ obešen pod mizo. Bili smo tako jezni za to, ker so nam hoteli to narediti, da bi nam vzeli denar. Ko smo prišli na letališče, so nam prestavili let za dve uri. Končno smo čez dve uri skoraj bili na letalu, a so sporočili, da je na letalu težava in let so nam prestavili še za eno uro. Na koncu smo šli z istim letalom, ki je imelo težavo. Leteli smo v nevihto, ampak let je bil vseeno umirjen. Ob pristajanju smo spet doživeli turbulenco.

Domov smo prišli ob enih ponoči. Naspala sem se in naslednji dan sem se spominjala vendarle prelepih počitnic.

Lin Bordon, 6. a

IZLET NA BLED

Med počitnicami smo se nekega dne z družino odpravili na izlet. Odločili smo se, da gremo na Bled. Z avtom smo šli do Nove Gorice in nato smo se z vlakom odpeljali do Bleda.

Po prihodu na Bled smo šli peš do blejskega jezera. Mama je predlagala, da se gremo peljat s pletno. Zapeljali smo se do blejskega otoka. Ogledali smo si otok in v trgovini kupili spominek. Ko smo se s pletno vračali z otoka, smo na jezeru videli veliko račk. Dali smo jim kruh. Prispeli smo na obalo in ko sem hotela stopiti s pletne, sem se spotaknila in skoraj padla v jezero. Odpravili smo se v gostilno ob jezeru na kosilo. Za konec smo se posladkali s kremnimi rezinami. Prišel je čas za odhod. Peš smo se odpravili na vlak in se peljali do Nove Gorice.

Na izletu sem zelo uživala in upam, da se bom na Bled kmalu vrnila.

Sara Primožič, 6. a

Anja Pavlič, 9. a

NA LEP POMLADNI DAN

Na lep pomladni dan sem se z družino odpravila v Poreč. Tam smo si izposodili tri kolesa in se odpravili na kolesarsko stezico ob prelepem gladkem in svetlem morju. Bilo je prečudovito. Bil je zelo lep razgled na morje. Prekolesarili smo od Poreča do kampa Zelena laguna. Tam smo šli jest v restavracijo in hrana je bila odlična. Nato smo se vrnili počasi nazaj. Prečkali smo majhno ozko stezico in tam je rastle ogromno sivke čez celo potko. V sivki so bili čmrlji, ose, čebele in sršeni. Cel čas so prečkale in letele iz ene strani na drugo, zato smo se malo bali prečkati tisto stezico. Ko smo hiteli čez njo, so čebele brenčale okrog naših glav kot nore. Na srečo pa je bilo vse dobro. Nobenega od nas ni nobena žival pičila. Prišli smo do odcepa. Tam so bile tri različne poti. Bila sem prva in nisem vedela kam, zato sem odšla na srednjo pot. Ker za mano nisem že dosti časa slišala nobenega kolesa, sem se ustavila in pogledala nazaj. Za mano ni bilo nikogar. Tako sem se ustrašila, da sem hitro začela kolesariti nazaj. Še dobro, da sta mama in tata počakala na točki, na kateri smo se ločili. Nadaljevali smo po pravi poti. Prišli smo do skal ob morju in se tam tudi nekajkrat slikali. Tam je bila plaža prečudovita. Počasi smo se vračali in prišli do mesta, kjer smo si izposodili kolesa. Potem smo šli na pijačo in domov.

Lin Bordon, 6. a

NEPOZABEN POČITNIŠKI DOGODEK

Bil je četrtek, dan pred šolo. Pripravila sem si vse za pouk, potem pa sva se s sestro dogovorili, da greva na sprehod z našim psom Čipijem na Tinjan.

Zavezali sva Čipija na njegov povodec in se opravili proti Tinjanu. Hodili sva po gozdu, potem pa sva se malo ustavili pri leseni klopi in mizi. Nekaj sva pojedli in popili, moja sestra je potem odložila povodec zraven sebe. Začeli sva se pogovarjati o šoli in o novih predmetih, ki jih bova dobili to leto. Segla sem v žep in opazila, da imam Čipijev najljubši priboljšek. Začela sem ga klicati, da bi mu dala priboljšek, a ga ni bilo nikjer. S sestro sva ga začeli klicati, a nič. Vstali sva in ga začeli iskati. Kmalu sva naleteli na starejšega gospoda in ga začeli spraševati, če je videl kakšnega majhnega kužka. Povedal nama je, da je pes šel na levo. Zahvalili sva se mu in odhiteli do strme potke na levi. V daljini sva slišali lajanje. Pohiteli sva in videli Čipija, kako leži in grize kost, ki jo je našel. Malo sva ga okregali, potem pa nadaljevali pot do Tinjana.

Imela sem se lepo in bila sem vesela, ko sva spet našli našega psa.

Aleksandra Panteva, 6. a

Moje najlepše počitnice so bile lansko leto v Grčiji s starimi starši, a takrat so se v Grčiji dogajale slabe stvari.

Na počitnice sem šla skupaj z bratom, bivali smo v kraju Stavros. Ta dva tedna smo preživeli v lepem apartmaju v hiši. Kopali smo se v bazenu pred apartmajem in na dveh plažah. Tam je bil tudi zabaviščni park. Najljubša stvar v tem parku mi je bil poseben vrtiljak.

Vse je bilo dobro, dokler niso prišli zadnji trije dnevi. Najprej se je začela nevihta in blizu nas sta se podrli dva drevesi. Nato je voda v naši okolici poplavlila cesto. Ta čas sem se z novimi prijatelji lovila po hodniku in igrala karte ena, tako da mi ni bilo dolgčas.

Te počitnice so mi kljub slabemu vremenu ostale v spominu, ker sem spoznala nove prijatelje, jedla dobro hrano in se veliko zabavala. Želim si, da bi se še kdaj vrnila v Grčijo.

Lili Jevtić, 6. a

KOČEVJE

Letošnje počitnice sem preživel v Kočevju.

Prebudil sem se in se odpravil na zajtrk. Po zajtrku sem se oblekel za na kolo. Moja skupina in trenerji smo se šli najprej ogret, tako da smo kolesarili do hriba, kjer je proga. Prva proga je bila speljana odlično, ko pa smo prišli na progo po imenu Kačje gnezdo, je meni in prijatelju počila zadnja guma. Luknji sta bili preveliki, zato so trenerji odpeljali kolesi na servis.

Po kosilu je druga skupina odšla kolesarit, mi pa veslat. Nekateri fantje so se zafrkavali in prevrnili smo se v reko Rinžo. Otroci nismo mogli obrniti čolna, na srečo pa je bil z nami učitelj in smo s skupnimi močmi čoln obrnili.

S prijateljem Lucijanom sva bila zelo zaskrbljena, da naslednje dneve ne bova mogla kolesariti, ampak trenerji in mehaniki so dali vse od sebe in gumi sta bili popravljene. Po tem napornem dnevu smo za večerjo pojedli hamburger, nato pa imeli filmski večer. Gledali smo film Avatar.

In tako se je končal en čuden in nepozaben dan v Kočevju. Upam, da bom tudi naslednje leto šel v Kočevje.

Mateo Beržan, 6. a

DAN, KI MI JE POVEČAL LJUBEZEN DO NARAVE

Z mammo sva hodili po Koprju. Med zabavo in smehom sva zagledali plakat. Tu se je začela zgodba, kako sva z mammo pristali v Trstu. Na plakatu je pisalo: "Razstava Van Gogh".

Pripravljena sem bila iti vse do Trsta pogledat razstavo. Na srečo je bila tudi moja mama za to. Toda bila sta še dva tedna do odprtja. Takoj sem bila zelo nečakana in sem veselo hopsala po Koprju.

Minila sta dva tedna in veste, kaj to pomeni? Z mammo sva v še kar "fancy" oblekah prispeli na avtobusno postajo v Koprju, kjer sva tudi pustili avto. Bila sem zelo vesela, da greva pogledat tudi malo Trst, katerega že dolgo nisem videla.

Zaradi ljubezni do vožnje z avtobusom, sem z navdušenjem gledala po postaji. Mogoče sem bila preveč vesela za nekaj tako butastega. Na avtobusu sva sedeli bolj zadaj (moja izbira seveda), pred nama pa so se posedle starejše gospe, ki so se vse med seboj poznale. Mama mi je razložila, da veliko starejših gospa hodi v Trst čistit hiše oz. stanovanja za nekaj denarja. To sem vse že vedela, a mi je bilo zanimivo videti to v živo. Celo pot sem si čas krajšala z gledanjem skozi okno in poslušanjem glasbe. A kako naj to povem? Razgled mi je uničil veselje. Tovarne, ceste, zapuščene hiše, bloki! Vse je izgledalo tako žalostno in to mi je res uničilo razpoloženje. Ali so res vsa mesta taka? Še hujše je bilo, ko sva izstopili z avtobusa. Kako grozen zrak. Mogoče sem bila navajena najbolj svežega, kar ga lahko dobiš, ampak daj no, res sem upala, da se bo razstava izplačala.

Hodili sva kar nekaj časa, saj sva se malo izgubili. Tudi policistka, ki sva jo vprašali, nama je povedala napačno pot. Rekla je: "Pojdita gor po hribu." Kakšen hrib?! Niti blizu ni bila.

Ali se je razstava izplačala? Seveda se je. Kako zanimivo je bilo! Galerija je velika, v četrtem nastropju je bil Van Gogh. Torej veliko preveč stopnic. Začetek je bil nor. Njegovo ime "Van Gogh" na veliko, okrogle luči, ki so ti kazale pot in ženska, ki te je vprašala za karte. Iskali sva in iskali te karte, čeprav sva vedeli, da sva jih kupili. O, ne, ali naju ne bo spustila? "Lahko gresta," je rekla. Pogledala sem mammo za prevod in ko sem ga dobila,

sem veselo skoraj stopila skozi napačna vrata. Mama se ji je zahvalila in vstopili sva skozi prava vrata. Najbolj mi je bilo zanimivo, da se vidi, kako slikar počasi nori. To se opazi v njegovih delih.

Ste že slišali za njegovo zgodbo? V njegovem življenju ga niso videli kot pravega umetnika, zato je znorel in si na žalost tudi vzel življenje. Najbolj je poznan po tem, da si je odrezal sam svoj uhelj. Bolj ko je "norel", bolj so njegove slike postale barvne. Zelo je bilo zanimivo in jaz sem ves čas gledala skozi risarjeve oči. Videla sem vse napake, vse, kar se je naučil, tudi vse "slabe" skice. Tako sem bila navdušena, da bi z veseljem prišla še kdaj.

Tudi če se je vse končalo dobro, sem ob prvem pogledu na cesto začutila žalost. Odšli sva domov in jaz sem takoj stekla v gozdiček poleg naše hiše in se nadihala svežega zraka.

Izbrala sem ta dogodek, ker mi je odprl oči. Tisti dan sem razmišljala, kaj smo naredili temu čudovitemu svetu, naši Zemlji. Zdaj mi je nad pogledom na vsako smet na tleh težko pri srcu. Upam, da tudi vi menite enako.

Ivana Bembič, 7. b

Jakob Kocjančič, 8. b

MOJ IZLET V LONDON

Bil je četrtek. Vstal sem zgodaj in spakiral, saj bom letel v London. Z avtom smo se odpravili v Ljubljano. Pred univerzo nas je že čakal avtobus za Zagreb. Poslovil sem se od očeta in odpravili smo se do Zagreba. Vožnja ni bila dolga, med njo sem opazoval zasneženo pokrajino. Po enourni vožnji smo prispeli na letališče. Na letališču sem opazoval okolico. Po carini sta nas do leta ločili še dve uri.

Napočil je čas za let. Bil je moj prvi, zato je bil poseben. Vkrkali smo se na letalo in vzleteli. Občutek pred vzletom je fenomenalen, saj se adrenalin poviša. Leteli smo z irskim prevoznikom Ryanair. Letalo ni bilo ogromno, a mene ni zanimalo, saj sem užival v pogledu skozi okno. Opazoval sem zasnežene vrhove gora. Let je trajal dve uri. Bil je čas za pristanek. Ni me bilo strah in kot sem pričakoval, je bilo vse v redu. Na letališču smo prevzeli kovčke in z avtobusom odšli do hotela President. Ta dan se ni veliko dogajalo, v hotel smo prišli pozno in sem takoj zaspal.

Naslednji dan smo obiskali Tower of London. Tam so hranili kraljevo krono in ostale kraljeve dragulje. Pogled nanj ni bil poseben. Samo navaden grad sredi mesta. Pot smo nadaljevali do Tower Bridga, ta je bil prekrasen. V filmih sem videl prizore in zdaj sem to tudi sam doživel. Sprehodili smo se čezenj in pot nadaljevali ob reki Temzi. Videli smo stavbe, od majhnih do velikih. Najljubša mi je bila stolpnica, ki v višino meri preko tristo metrov. Po nekaj minutah hoje sem opazil zasidrano vojaško ladjo HMS Bealfast. Ta je sedaj muzej in bila je gromozanska. Zvečer je bil še čas za muzikal. Varnostniki

so nam pred vhom povedali, da moramo biti med predstavo tiho, le na koncu smo lahko peli. Muzikal je bil zanimiv in glasba je bila dobra.

Naslednje jutro nas je čakal obisk Greenicha. Tam je stal observatorij iz 16. stoletja. Najboljši trenutek je bil, ko sem z eno nogo stal na zahodni in z drugo na vzhodni polobli Zemlje. Čakala nas je vožnja z ladjico po Temzi. Videli smo veliko zgradb, a najlepša je bila katedrala Sv. Pavla. Po vožnji nas je ladjica odložila pred Big Benom. Prav ko smo prišli, smo ujeli njegovo zvonjenje in bilo je prekrasno. S podzemno železnico smo se vrnili do hotela in v hotelu sem zaspal, saj sem bil izmučen.

Zadnji dan sem bil žalosten, ker smo odšli. Pred tem pa smo si ogledali

prečudovito palačo in menjavo straže. Dogodek je bil veličasten in ogromno je bilo tudi ljudi. Čas je bil za odhod. Z avtobusom smo se odpravili do letališča in čakali na let. Vzleteli smo in čakali, da pristanemo v Ljubljani. Po dolgem letu smo pristali in tako se je končal moj izlet.

Te štiri dni si bom dobro zapomnil. Videl sem veliko prečudovitih stvari in komaj čakam na naslednji obisk. Naslednjič, ko ga obiščem, si moram ogledati še veliko stvari, še posebej ladjo.

Svit Primožič, 7. a

Hana Dodič, 9. b

SLAVNI POMIVALEC POSODE

Ankica nikoli ni marala zlagati posode v pomivalni stroj. Ampak zdaj se je zgodilo nekaj hujšega. Starša sta ji naročila, da mora obvezno pomiti cel kup posode. Takrat pa se je pomivalni stroj pokvaril in nič drugega ji ni preostalo, kot da vso posodo pomije na roke.

Prijatelji so jo poklicali ter vprašali, če bi odšla z njimi v kino. Morala jih je zavrniti. Pot v kino pa je vodila mimo njene hiše. Vsi so jo videli pomivati posodo in se ji smejali. Ampak ona je bila pametna in si je nekaj izmislila. Delala se je, da ji je pomivanje posode zelo všeč in da bi ostali bolje nasedli, je zraven prižgala še radio ter poslušala glasbo. Pa je prišel mimo Jože. Najprej se ji je smejal, a nato je ugotovil, da ona pri delu uživa. Vprašal jo je, če lahko še on poskusi pomivati posodo, da bi se tudi on malce zabaval. Zavrnila ga je, češ da je to delo samo zanjo. Še jo je poskušal prepričevati in naposled mu je le uspelo. Ponudil ji je celo pet evrov. To se je zgodilo tudi z drugimi otroki. Ankica je zaslužila veliko denarja, poleg tega pa ji ni bilo potrebno pomivati posode.

Ko sta se starša vrnila domov, je bila posoda pomita. Ponosna sta bila na Ankico, saj nista vedela, kaj je v resnici storila.

Sara Rodela, 6. a

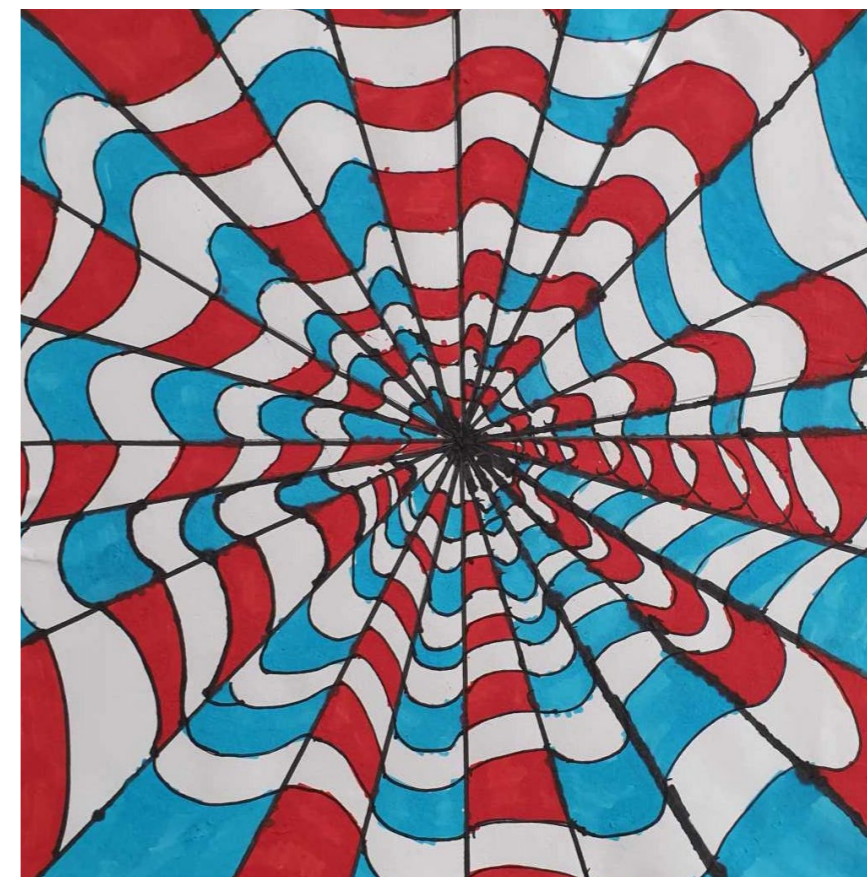
DAN, KI GA NE BOM NIKOLI POZABILA...

Bilo je osemnajstega decembra, ko sem dopolnila devet let.

Dan je potekal zelo lepo. Presenečenje pa ni bilo zelo veliko, ampak so ga moja mama in sorodnice zelo lepo pripravile. Zjutraj sem se veselo zbudila. Ko sem prišla v dnevno sobo, me je na mizi pričakalo darilo mojih staršev. Potem sem se odpravila v šolo, kjer sem tudi po malici razdelila sladkarije. V šoli je bilo lepo. Po šoli sem šla domov in naredila nalogo, čeprav se mi je ni ljubilo narediti. Domov so okoli štirih popoldne prišli moji starši. Mama me je ob petih popoldne peljala na trening plesa. Tam sem tudi razdelila sladkarije. Prišel me je iskat oče. Bila sem vesela, ker po navadi z družino za rojstne dneve proslavimo z okusno večerjo in potem se tudi malo posladkamo, ampak čakalo me je več kot to.

Ko sem prišla v hišo, sem videla v garderobi čevlje, ki niso bili naši. V sobi moje sestre pa sem videla prižgano luč, zato sem mislila, da so pri njej njene prijateljice. Vstopila sem v dnevno sobo, videla mamu in sestro, moji dve sestrični in teto. Zakričale so: »Vse najboljše!« Bila sem zelo vesela in presenečena. Dobila sem njihovo darilo in kmalu zatem je prišla moja babica, ki prej ni mogla zaradi težav z dedkom. »Vse najboljše,« je rekla babica in mi dala darilo v roke. Pico je potem spekel moj oče. Bila je zelo dobra. Po pici pa smo se zabavali in peli. Ko so odšle, sem bila malo žalostna, ker je bilo zabave konec, ampak vesela, ker se je zgodila. Rojstni dan mi je bil všeč, ampak ta mi je bil najbolj zaradi tega presenečenja. Ni bilo veliko, ampak mi je pri srcu, ker so tam bili moji najljubši ljudje, s katerimi se zelo dobro razumem. Zdaj vem, da bom tudi drugim naredila zabave presenečenja in vem, da tega dne ne bom nikoli pozabila.

Živa Jesenšek, 7. b

Žiga Vajzman, 4. b

KNJIŽEVNI JUNAKI

LIST IZ ROZAMUNDINEGA DNEVNIKA

Dragi dnevnik!

Odkar sem prispela v samostan, nisem imela veliko podpore, saj vse druge nune menijo, da sem v življenju preveč grešila in ne želijo, da bi mi bilo oproščeno. Nobena se mi ni upala približati razen Lejle. Lejla je prišla pred kratkim. Slišala sem, da je bila včasih islamske vere, a se ji je odpovedala zaradi svoje prve ljubezni. Veliko sva se pogovarjali o najinih življenjih pred prihodom sem. Njena zgodba se mi je zdela znana, a takrat nisem o tem mislila nič posebnega. Lejla je rakla, da jo je moški na belem konju odpeljal na svoj grad. Želela sta se poročiti, zato se je krstila. Po poroki se nista več najbolje razumela. Postal je obseden z njenim videzom. Ko mu je povedala, da je noseča, tega ni dobro sprejel. Lejlo je pretepel in s tem je Lejla izgubila še nerojenega otroka. Njen mož se je ločil in poročil z mlajšo in lepšo punco. Zato se je Lejla odločila, da odide v samostan. Ko sem to slišala, sem jo vprašala za ime moškega, ki ji je to storil. Njegovo ime je bilo Ostrovrhar. Nisem mogla verjeti svojim ušesom. Ko sem ji povedala, da je tudi mene zapustil, sva se odločili, da se bova maščevali.

Zgodaj zjutraj sva se odpravili do Ostrovrharjevega gradu. Želeli sva ga razkriti. Uspeli sva vlomiti v njegov grad. Na postelji je poleg njega ležala prelepa mlada deklica, ki je bila vsa v solzah. Dogovorili sva se, da bo Lejla poiskala dokaze, jaz pa sem deklico odpeljala v prikolico, ki je bila skrita pred gradom. Ko sem se vrnila, sem kar naenkrat zagledala Lejlo, ki na tleh leži v luži krvi in Ostrovrharja zraven nje z mečem v roki. Planil je po meni, a sem ga hitro odrinila. Uspela sem mu vzeti meč, a se je še kar boril. Stal je pred odprtim oknom. Zagledala sem stol in ga z njim potisnila skozi okno v vodni jarek. Pristopila sem k Lejli in jo prijela za roko. Izročila mi je zlat medaljon in rekla, naj ga uporabim, da zaščitim sebe in deklico. Začutila sem, da mi je izpustila roko in vedela sem, da je ni več z nami. Takoj sem odhitela ven in se z deklico na prikolici odpeljala daleč stran. Rekla je, da ji je ime Lejla in da je stara že osemnajst let in da je sirota.

Z medaljonom bom kupila kočjo daleč stran. Vse to delam za svojo najboljšo prijateljico, za Lejlo.

Danaja Vučković, 8. b

KAJ SE JE V RESNICI ZGODILO Z URŠKO?

Po tistem popoldanskem plesu Urške ni videl nihče več. Vse ljudi v mestu je zanimalo, kje je Urška. Ali je živa, se bo kdaj vrnila? A na vprašanja jim noben ni mogel odgovoriti. Nekateri so bili veseli, da Urške ni več, drugi pa so bili žalostni.

V resnici se je Urška še tistega večera zbudila in videla vse, kar se je v resnici dogajalo.

Povodni mož je bil v resnici prav prijeten in ne zloben. Urške ni utopil, samo odstranil jo je iz mesta, da je bilo življenje v Ljubljani mirneje. Tistega večera, ko naj bi utonila, sta odplavala v podvodno kraljestvo, kjer je Urško povodni mož zaprl v sobo in ji rekel, da bo od zdaj naprej živela tu. To je bila kazen, ki ji jo je povodni mož dodelil zaradi njenega zlobnega obnašanja na kopnem. Povodni mož je imel v svojem velikem kraljestvu prav veliko sob za kazni, saj je menil, da kdor naredi kaj zlobnega, mora za to tudi plačati. Urška se mu je zdela kar prijetna, a njenega obnašanja ni mogel dopustiti, zato bo morala v tej sobi živeti kar nekaj let. Ko bo svojo kazen odslužila, jo bo vrnil na kopno, a ne v Ljubljano, saj jo tam že vsi poznajo. Povodni mož je kar nekaj let premišljeval, kam bo peljal Urško. Po nekaj letih se je odločil, da bo vprašal Urško, kam si želi. Dolgo je premišljevala, nato pa rekla, da želi v veliko mesto, če že ne sme ostati v Ljubljani. Povodni mož je spet dolgo razmišljal, kam naj jo odpelje in se nazadnje odločil, da jo bo odpeljal na Dunaj, saj tam ne bo tako znana in tudi ne najlepša, saj tam živi veliko več mladih deklet in tam med njimi ne bo izstopala.

Ko je čez nekaj let končno odslužila svojo kazen, jo je povodni mož odpeljal na Dunaj in ji dal več hrane in deset zlatnikov, da bo lahko preživela. Povedal ji je, da se bo od takrat naprej imenovala Julija in da tega, kar se ji je zgodilo, ne sme povedati nikomur. Preden je odšel, ji je rekel, naj se od zdaj naprej obnaša lepše in da jo bo opazoval. Povedal ji je tudi, naj ne išče pozornosti in naj se ne druži z veliko ljudmi.

Od takrat naprej se Julija ni več grdo obnaša in ni iskala pozornosti pa tudi ni bila več najlepša v mestu.

Ajda Dirjec, 8. a

URŠKINA VRNITEV

Ko sem po dolgih letih spet videla gladino vode, skozi katero je sijalo močno sonce, sem se zavedala, da sem svobodna. Nič več čakanja, nič več trpljenja ali jokanja. Takoj ko sem po dolgih letih spet zadihala svež zrak Ljubljane, sem končno mirno razmišljala. Vse, kar se je zgodilo pod vodo, je bila le težka nočna mora v tistem trenutku.

Seveda, takoj ko so me mimoidoči videli, so me takoj potegnili iz vode mrzle Ljubljanice. Odnegli so me v hišo stare ženice, ki je takoj vedela, kdo sem. To ženico sem poznala že od malih nog. Vedno mi je dala jesti kruh in še kakšno sladico, če jo je imela. Takoj ko sem zaslišala njen glas, kako me kliče in me skuša zbuditi, saj sem, takoj ko sem stopila iz vode, omedlela, sem odprla oči in začela počasi prepoznavati vse, kar je bilo okoli mene. Trudila sem spregovoriti, vendar mi od šoka nobena beseda ni prišla iz ust. Ženica in še dve gospe, ki jih nisem prepoznala in nekakšen zdravnik, so me spraševali na kupe vprašanj. Vendar nanje nisem imela odgovorov, saj nisem niti polovico slišala. Ko sem se po dobri uri in pol zbrala, so mi vsi zastavili ista vprašanja: »Kaj je bilo? Kdaj je bilo? In kako da si po tolikem času pod vodo še živa?!« Zasmejala sem se in jim povedala celo zgodbo, ki jo bom sedaj tudi vam.

Ko sva s povodnim možem plesala, sem bila zmedena od vsega vrtenja in nisem imela nadzora nad svojim telesom. Po nekaj vrtljajih sem popolnoma omedlela in sem bila najverjetneje v tistem trenutku potegnjena v vodo. Saj se še sama ne spomnim, kdaj bi se drugje to lahko zgodilo. Ko sem se zbudila, sem bila v temi, vendar sem se počutila lažjo in hkrati pod pritiskom po celem telesu. Preden sem lahko še na kaj drugega mislila, se je pred mano pojavila svetloba. Odprla so se vrata. Pred mano je stala moška postava in v sekundi sem ugotovila, da je to moj soplesalec. Počasi se je premikal proti meni, kot da bi .... plaval. Ko je prišel do mene, me je počasi dvignil s stola, na katerem sem prej sedela. Zdaj, ko sva si bila tako blizu, sem lahko videla njegov resen obraz, imel je tudi zelo temne oči, ki so v tistem trenutku izgledale črne. Vprašala sem ga, kaj mi bo storil, če me bo ubil?

Ko sem mu zastavila to vprašanje, se je zasmegal in njegov pogled ni bil več tako zloben in strašen. Bil je bolj zaskrbljen. Preden sem lahko še

kaj rekla, me je potegnil za roko skozi vrata, ki jih je prej odprl in znašla sva se sredi ogromnega gradu. Ta grad je bil poln ječ in na dnu je bilo ogromno podvodnih vakumov. Prisegla bi, da sem bila v peklu. Počasi se je obrnil proti meni in mi z nežnim vendar globokim glasom rekel: »Tukaj ostani Uršika zala, kmalu se vrnem in bova malo še plesala in če boš zavrnila, boš v vakumu pristala!« Zasmegal se je in odšel drugam. Takoj sem odplavala stran, kakor hitro sem mogla.

Leta in leta me je iskal po celi Ljubljani, vendar me hvala bogu ni nikdar našel. Nato sem nekega dne, ko sem bila že obupana, zagledala močan sončni žarek, ki je prodrl skozi vodno gladino. Takoj sem zaplavala do tja in sedaj sem tukaj.

Seveda sem imela ob koncu zgodbe pred sabo štiri ljudi, ki niso vedeli, kaj bi si mislili. Rahlo sem se zasmejala in legla na posteljo, saj sem vedela, da sem svobodna.

Marija Kocjančič, 8. b

Anastazija Gregorič, 7. b

APEL IN KOPITAR SE SREČATA

Danes zjutraj sem na poti v trgovino srečal poštarja, ki je v nabiralnik metal prav posebna vabila. Zelo sem postal radoveden, zato sem hitro stekel do njega in ga vprašal, kaj je to. Rekel je, da je to vabilo in da nima časa, saj jih mora raznesti še po vsem mestu. Zelo hitro sem nadaljeval pot v trgovino, saj se mi je mudilo domov, da bi videl, kaj me čaka v poštnem nabiralniku. Še nikoli nisem v trgovini našel vsega, kar rabim, tako hitro in domov sem skoraj stekel. Doma sem ugotovil, da sem bil celo prehiter, saj je bil moj poštni nabiralnik še vedno prazen. Hitro sem pospravil, kar sem kupil v trgovini in skoraj vsako minuto pogledal, ali je poštar že prišel. Ko sem ga končno dočakal, sem prebral vabilo in se ga zelo razveselil, saj bo v mestu razstava slik. Tudi sam sem pred kratkim imel razstavo.

Celo mesto govori samo še o tej razstavi. Vsi smo zelo neučakani. Po dolgem in napornem čakanju, sem končno dočakal dan razstave. Zelo zgodaj sem se začel urejati in na razstavi bil med prvimi. Začel sem si ogledovati slike, ki so mi bile zelo všeč. Celo nekaj idej zase sem dobil. Kmalu je prišlo še več ljudi in čas je bil za govor slikarja. Med ljudmi pa sem opazil človeka, ki sem se ga od nekje spomnil, nisem pa se mogel spomniti od kod. Po govoru smo vsi nadaljevali z ogledom slik. Ko sem stal pred neko sliko in jo opazoval, je pristopil tisti človek, ki se mi je zdel poznan. Začel je kritizirati čevlje ljudi na sliki. Takoj sem se spomnil, da je to čevljarček, ki je na moji razstavi kritiziral čevlje na sliki, naslednji dan pa še meča. K naslednji sliki je šel, preden sem mu uspel kaj reči. Ko pa sva ponovno stala z ramo ob rami in je bil človek na sliki bos, je mož kopitni začel kritizirati meča. To me je tako razjezilo, da se mu zabrusil nazaj, naj sodi le čevlje ne pa tudi ostalega, saj on ni umetnik in se na to ne spozna. Čevljarček je ostal brez besed, zelo grdo me je pogledal in šel. Ko pa sva se na razstavi ponovno srečala, mi je rekel, naj se brigam zase. Še vedno je bil precej pretresen in slik ni več kritiziral, ampak jih je samo opazoval.

Zelo sem se razveselil, ko sem razumel, da ta čevljarček ne bo več kritiziral umetnin in se zanimal le še za čevlje.

Ajda Dirjec, 8. a

DNEVNIK ANE FRANK

(Ogled plesno-gledališke predstave)

V igri so nastopali Ana Frank, njena sestra, oče, mama, njen dnevnik (Kiti), Peter in njegova starša in zobozdravnik.

Svojo vlogo je najbolje odigrala Ana Frank. Igralka, ki je igrala Ano Frank, se je zelo vživela v svojo vlogo.

Predstava predstavlja obdobje med drugo svetovno vojno in holokavst nad judi. Kako so preživljali vojno, kakšne občutke in čustva so imeli. Vojna je pustila veliko posledic otrokom in odraslim, ki so jo doživeli. Judje so se skrivali in bili so odpeljani v koncentracijska taborišča, kjer so jih pobili.

Vojna, ki jo je doživela Ana Frank in drugi, se mi zdi zelo grozna in nesmiselna. Je zelo kruta in nepravilna do judov, ki so morali to doživeti. Zato upam, da bomo mi čim dlje živeli v miru in v lepih odnosih z drugimi.

Klara Đeljaj, 9. a, Aja Mlinarič, 9. a

Sporočilo predstave je, da so vojne tragične in nepotrebne, saj terjajo veliko število žrtev. Vojne so zame največja nočna mora. Ne bi si mogel predstavljati, da bi jutri pri nas začela vojna. Ne morem si predstavljati, kaj ljudje po svetu, kjer se vojne odvijajo, doživljajo. Vsakodnevna izguba, stres, žalost, nesmisel. Kar pa mi še posebej ni všeč, da politiki, ki so vojno zakuhali, niso nikoli kaznovani in so med vojno lepo na toplem, v svojih bunkerjih in samo pritiskajo gumbe in govorijo, kaj morajo drugi početi. Če bi jaz odločal, bi te ljudi postavil na čelo fronte. To pa zato, ker se mi zdi, da bi šele takrat začeli razmišljati in bi bili oni tisti, ki bi prosili za konec vojne.

Mihael Kovačič, 9. a

Svoj vlogo je najbolj prepričljivo odigrala Ana Frank, ker se je vživela v svojo vlogo s plesom ter zelo nazorno izražala svoja čustva. Na ta način je prikazala, kako je vojna vplivala na Ano Frank in kako je vojna vzela svobodo ter pravice njej, njeni družini in mnogim drugim.

Namesto s spopadi bi morali vojne reševati na miren način, torej s pogovori. V spopadih umre veliko število ljudi, zato je ljudi strah, žalujejo za družinskimi člani in bližnjimi ter izgubijo svoje domove ali morajo celo pobegniti iz države.

Neža Muha, 9. a, Katja Bažec, 9. a

Karin Žolgar, 6. b

V NAŠI DOMIŠLJIJI

S KOLESOM V VESOLJE

Danes je prekrasna poletna noč. Sedim na odprti terasi in opazujem jasno modro nebo, posejano s tisočeriimi svetlikajočimi se zvezdami. Luna sije tako močno, da me kar vabi v svoj objem.

Kar naenkrat se zgodi čarovnija, ki me ponese visoko v zrak, tako da poletim naravnost v osrčje zvezdnatega neba. Poganjam kolo po Rimski cesti in uživam ob vijuganju v zvezdnati nevihti. Z roko vijugam med njimi in jih božam. Pred mano se odpira celo vesolje, ki odkriva mojo radovednost in zanimanje. Rada bi se dotaknila še planetov, ki pa so tako daleč, da jih nikakor ne dosežem. Po večurnem potovanju po vesolju in vijuganju med zvezdami sem zapeljala na utrinek, ki me je ponesel naravnost nazaj na Zemljo. Ko sem s kolesom pristala na beli cesti, se je ravno pojavilo jutranje sonce in vse svetleče zvezde na nebu so kar izginile. Spet sedim na terasi in pijem jutranjo kavo.

Sara Primožič, 6. a

V petek sem bila sama doma. Moja starša sta odšla na službeno potovanje, zato nisem vedela, kaj početi. Malce sem bila osamljena. Zaradi tega sem se odločila, da grem pogledat na podstrešje. Nikoli še nisem bila tam. »Zelo bo vznemirljivo,« sem si mislila sama pri sebi.

Odšla sem do stopnic, ki vodijo do podstrešja. Na koncu stopnic so bila vrata. Odšla sem do njih in jih odprla. Nato sem stopila na podstrešje in se začela razgledovati. Bilo je veliko pajkovih mrež in prahu. Veliko je bilo starih, neuporabnih reči. Nato sem zagledala nekaj vznemirljivega. Med vso staro šaro je stalo prečudovito kolo zanimive oblike in odpeljala sem ga na dvorišče in obrisala prah z njega. Bilo je zelene barve. Usedla sem se nanj in začelo se je dvigovati v nebo. Zelo sem bila panična. Kričala sem, a me ni noben slišal. Nato je kolo obdala nekakšna prozorna plast in čez nekaj trenutkov sem ugotovila, da sem v vesolju. Vedno bolj sem se oddaljevala od Zemlje. Čez nekaj trenutkov sem bila tako daleč od nje, da sploh nisem več videla. Kar naenkrat se je kolo ustavilo. Ugotovila

sem, da sem na neznanem planetu. Prozorna plast je izginila in stopila sem na ta prečudovit planet. Kmalu zatem se me je nekaj dotaknilo. Bilo je nekakšno bitje. Bilo je podobno ljudem, le manjše in zeleno je bilo. Na Zemlji bi mu rekli vesoljec. Kar naenkrat je bitje spregovorilo. Govorilo je človeški jezik. Reklo je: »Jaz sem Zoličan s planeta Zola.« Vprašala sem ga, če ve, kje je planet Zemlja. Rekel je: »Ja, seveda vem. Poznam vse planete v naši galaksiji!« Povedal mi je še, da je to kolo z njihovega planeta. Nekaj časa sva se pogovarjala, nato pa mi je povedal, da njihov planet tujci lahko obišejo le enkrat na Zolovo leto. To je dan Zole. In ta dan je bil ta petek. Samo zato sem lahko pristala na tem planetu. Prosila sem ga, če me lahko odpelje nazaj na Zemljo. Privolil je. Ko sva se vozila, sva se še veliko pogovarjala.

Čez nekaj časa sva bila skoraj v Zemljinem ozračju. Takrat sva se morala posloviti, saj ga nihče na Zemlji ni smel videti. Podaril mi je posebno napravo, s katero se lahko vedno pogovarjava.

Tako sem vsako leto na ta dan spet obiskala planet Zola. Vedno bova prijatelja in vsak dan si piševa preko te naprave. Vesela sem, da sva se spoznala.

Sara Rodela, 6. a

Nekega dne, ko sem po šoli doma počivala, so me starši prišli zbuditi, da gremo po novo kolo. Ko smo prišli v trgovino s kolesi, je poleg vhoda bilo kolo, ki je izgledalo čarobno in takoj smo ga kupili.

Naslednji dan, ko sem vozila svoje novo kolo, je kar naenkrat spremenilo barvo. Moji starši niso dojeli, saj imajo slab spomin. Ko sem se tretji dan odpeljala s svojim novim kolesom, je začelo nenavadno žareti in jaz sem vedno hitreje kolesarila. Naenkrat sem se odlepila od tal in speljala po zvezdnati stezi, ki je vodila v vesolje. Po vesolju sem kolesarila sedem dni, dokler nisem prišla do Saturna. Ugotovila sem, da na Saturnovem prstanu živijo živi piškotki enako veliki kot ljudje. Vse je bilo iz testa za piškote: hiše, stojnice in trgovine. Ko sem pristala na Saturnovem prstanu, me je pozdravil glavni piškotek. Predstavil mi je mesto in skoraj vse druge piškotke. Vprašali so me, s čim sem prišla na Saturn. Rekla sem, da sem prišla s kolesom. Nato so piškotki ugotovili, da je to kolo, ki so ga oni

izumili pred pet tisoč leti. Razjezili so se in me hoteli pojesti. Bežala sem in se skrivala v hiše, dokler me niso našli. Peljali so me v njihovo glavno stavbo imenovano Raj piškotov, ki je na vrhu stavbe imela vrt. Prišli smo na vrh stavbe, od koder se je videl moder laser. Priklenili so me na stol in laser je ustrelil. Zatisnila sem oči in nato ... so me starši zbudili, da gremo iskat novo kolo.

Lili Jevtić, 6. a

NA KANARČKOVEM PERESU

Nekoč za devetimi gorami in devetimi vodami je nekega fantka odpihnilo v Afriko na kanarčkovem peresu.

Pristal je na najbolj sušnem delu Afrike, v puščavi. Tja ga je odpihnilo, saj ga je začaral čarovnik. Nekoč mu je nekaj zagodel in čarovnik se je močno razjezil. V puščavi ni vedel, kaj početi. S seboj ni imel vode ali hrane. Ker pa je bil zelo priden in poslušen fant, se je naučil, da je voda v kaktusih. A čarovnik je izbrisal vse kaktuse iz puščave. Ni vedel, kaj storiti. Grozno žejen je bil. Malo je manjkalo, da ne bi shiral. Pa je prišlo neko dekle in ga vprašalo: »Kaj počneš sam v puščavi?« Vse ji je povedal. Ona je poznala pot iz puščave. Takrat se mu je pojavilo upanje, da se bo v vrnil domov. A čarovnik tega ni želel. Poskusil ju je začarati, a ni delovalo. To dekle ni bilo navadno dekle. Bilo je nekaj posebnega. Zavarovalo ju je, da čarovnikova čarovnija ni delovala. Nato sta hodila, dokler nista prišla do neke vasice. Tam je v sekundi steklo do neke hiške. Ko se je vrnilo, je dobilo tudi posebno moč, ki jo je podarilo dečku.

Odletel je nazaj domov in tam srečal čarovnika. Začaral ga je in čarovnik je ostal brez moči. Vrnil se je po tisto dekle, saj se je vanjo zaljubil. Poročila sta se in srečno živela do konca svojih dni.

Sara Rodela, 6. a

PRINCESKA IN ČAROBNO OGLEDALCE

Nekoč za devetimi gorami in za devetimi vodami sta živela kralj in kraljica. Imela sta tri hčerke. Vse so bile nesramne in dalo bi se reči, da so brez srca. Želela sta si hčerko, ki bi bila prijazna.

Čez leto dni sta dobila lepo mlado princesko. Njene lepe oči so te kar začarale. Ko so jo prvič pogledale tudi tri sestre, so takoj spoznale, da bo mila in prijazna deklica. Takoj so se zarotile proti njej. Minevala so leta in vedno lepša je bila. Kralj in kraljica sta jo imela zelo rada.

Nekega dne jih je kraljica poslala v gozd po gobe. Tri sestre so se samo igrale in nič nabrale. Najmlajša pa je nabrala cel košek. Ko so to videle sestre, so takoj pomislile, da jih bo kraljica kregala, če nič ne naberejo, princesko pa pohvalila. Tega niso mogle sprejeti, zato so ji ukradle košek in stekle v grad. Princeska, ki je ostala sama v gozdu, ni vedela, kaj storiti. Sama je tavalala po gozdu. Nato je na tleh zagledala ogledalo. Prijela ga je v roke. Pogledala je vanj in takrat se je v ogledalu prikazal čuden stvor. Rekel je: »Poljubi me v ogledalu, da me osvobodiš pa te bom peljal do gradu.« To je tudi storila. Ko se je stvor osvobodil, se je spremenil v čudovitega princa. Zaljubila sta se. Odpeljal jo je do gradu.

Princeska je vse povedala staršema, ki ju je že močno skrbelo. Sestre sta izgnala z gradu. Princeska je dobila grad ter se poročila s princem. Srečno sta živela do konca svojih dni.

Sara Rodela, 6. a

Klara Đeljaj, 9. a

DEKLICA IN ČAROBNO JEZERO

Za devetimi gorami je stala vasica. V hišici je živela deklica, ki je rada pela, plesala in se igrala. Nekega dne je vzela svojo košaro in odkorakala v gozd. Gozd je bil prečudovit. Veveričke so skakale z drevesa na drevo. Listje je mirno padalo z dreves. Zajčki so skakali eden za drugim. Gozd je bil obarvan v prelepe jesenske odtenke. Deklica se je spraševala: »Le kje je tisto drevo z ogromnimi kostanji?«

Hodila je in hodila. Ustavila se je pred prelepim jezerom. »Kako to, da tega jezera nisem še nikoli videla? Kaj pa, če sem se izgubila?« se je deklica spraševala. Približala se je jezeru. Kar naenkrat se ji je spodrsnilo in padla je v jezero. Potonila je, saj ni znala plavati. Ko je odprla oči, se je znašla v čudežni deželi.

Tam so bile hiše v obliki gobe. V vsaki je živelo drugačno živo bitje. V modri je živel samorog, v rdeči lepa zlata kača in v zeleni govoreča kača. Deklica je prestrašeno gledala okoli sebe.

Nakar priskoči do nje zelena govoreča žaba in jo vpraša: »Kdo si ti? Nikoli te še nisem videla.« Deklica ji odgovori, da ne ve, kje je in žabi razloži, kaj se ji je zgodilo. Žaba je rekla, da je bila ta dežela nekoč vesela, zdaj pa se vsi bojijo zlobnega čarovnika. »Si verjetno prišla, da bi nam pomagala?« je nadaljevala žaba. Deklica je rekla, da ne in da bi se samo vrnila domov. Žaba ji je obljubila, da ji bo pomagala priti domov.

Skupaj sta šli na pot do gradu, kjer je živel zlobni čarovnik. Med potjo ji je žaba rekla: »Če se hočeš vrniti domov, boš morala zlobnemu čarovniku vzeti zlat kostanj in v trenutku se boš vrnila domov.« Prišli sta do gradu in tam ju je že čakal čarovnik. Pogledal je žabo in ta je okamenela. Kar naenkrat je čarovniku okrog vratu iz grmovja skočila zlata kača, ki jima je sledila celo pot. Deklica je hitro strgala čarovniku iz rok zlati kostanj. Čarovnik je okamenel in žaba je oživela.

Deklica se je prebudila ob jezeru. Zagledala je polno košaro kostanjev. Rekla je: »To so vendar bile samo sanje?« Ko je pobrala košarico, je v njej zagledala zlati kostanj. »To pa vendarle niso bile sanje!« je vzkliknila in odkorakala domov. Po poti je razmišljala, če bo še kdaj lahko obiskala čudežno deželo.

Lin Bordon, 6. a

Lana Ojo, 9.b

TRIJE SINOVI

Nekoč pred davnimi časi za devetimi gorami, za devetimi vodami in za tremi rekami je v gradu živel kraljeva družina. V gradu so živeli kralj, kraljica in njuni trije sinovi.

Nekega dne se je kralj odločil, da bo svoje tri sinove poslal na divjo pustolovščino, da najdejo njegovo čarobno paličico. Starejša dva sta bila nesramna, zato sta se sredi gozda skrila mlajšemu. Starejša dva so ugrabili trije tatovi, najmlajši sin je ostal sam. Iskal je brata po gozdu in našel je čarobnega konja. Deček ga je vprašal: »Kaj delaš sam tukaj?« Konj mu je odgovoril: »Iščem tri tatove.« Potem sta se konj in deček odpravila iskat tri tatove, dečkova brata in čarobno paličico. Iskala sta kar nekaj časa in potem sta jih našla. Starejša brata sta imela čarobno paličico, stekla sta domov in se pohvalila: »Oče, našla sva čarobno paličico!« Oče je bil zelo vesel, skrbelo pa ga je za mlajšega, ker ga še ni bilo. Takoj za njima je prišel mlajši sin in povedal očetu resnico, a oče mu ni verjel. Potem pa je še čarobni konj povedal isto resnico in najmlajši je postal kralj. Starejša dva pa sta gnila v ječi.

Najmlajši sin je z ženo živel srečno do konca svojih dni.

Mateo Beržan, 6. a

ČAROBNO ZDRAVILO

Nekoč sta živel kralj in kraljica. Imela sta tri hčerke. Nekega dne je šla kraljica nabirat jagode v gozd, da bi spekla jagodno pito. Ko se je vrnila v grad, se ni počutila dobro, zato je šla spat. Naslednje jutro pa je bila kraljica bolna in brez volje. Kralj je bil že v skrbeh, zato je prosil svoje hčerke, da poiščejo čarobnega petelina in mu odtrgajo tri peresa: »Le to bo ozdravilo kraljico,« je rekel kralj in deklice so se že odpravile na pot. Zavile so proti gozdu. Zaslišale so glasen šum, a videle niso nikogar. Zagledale so vrvico in se ujele v čarovniško past. Čarovnice so s svojimi tremi mačkami zbežale k petelinu, ga vzele in nesle v svojo čarovniško vas. »Kaj bomo pa sedaj?« je zaklicala najmlajša hčerka.

Ko so se uspele rešiti iz pasti, se je najstarejša hčerka spomnila, da bi

se lahko preoblekle v čarovnice in okradle čarobnega petelina. In to so storile. Stražarji so jih spustili naprej, saj so mislili, da so prave čarovnice. Skozi okno so zagledale čarobnega petelina. Odšle so ponj, ga vzele in zbežale iz vasi. Stražarji so jih odkrili in začeli loviti. Deklice so se skrile v grmovje in stražarji jih niso videli. Ko se je petelin oglasil, so deklice v hipu zbežale proti gozdu. »Ne morem več,« je zaklicala najmlajša sestra. Petelinu so odtrgale tri peresa in se odpravile v grad. Kralj je bil zelo presrečen, ker so našle petelina in ga pripeljale domov. Peresa so položile v mamin vzglavnik in mama je bila čez čas spet zdrava. Zahvalila se je in skupaj so živeli v sreči in zdravju. Petelin pa je postal njihov družinski član.

Melani Igrec, 6. a

Ljubica Rožac, 4. b

KRALJEVA DRUŽINA IN ČAROVNICA

Nekoč pred davnimi časi za devetimi gradovi sta živela kralj in kraljica. Imela sta tri hčere, ki so zaradi zlobne čarovnice postale tri žabe. Kralj je rekel, da bo za to čarovnica še plačala, a kralj ni mogel nič storiti proti njeni čarovniji. Hodila je od vasi do vasi in ljudi spreminjala v grozljiva bitja. In nekega dne je spet prišla do vasi, kjer sta živela kralj in kraljica in vse je začarala v žabe. Sedaj sta kralj in kraljica živela s svojima hčerama, a vseeno sta bila nesrečna, saj sta starejši sestri nagajali mlajši.

Nekega lepega sončnega dne je najmlajša hči šla sprehoditi se na jaso, da se malo odpočije od nagajanja starejših sester. Po treh minutah je zagledala na jasi še nekoga in to je bila dobra vila. Najmlajša hči jo je vprašala, če mogoče ve, kaj bi lahko pomagalo njej in vsem v njeni vasi, da se lahko spremenijo spet v normalne ljudi. Dobra vila je vedela, kaj mora storiti, zato ji je rekla: »Pozorno me poslušaj, pojdi v gozd in najdi modro kokoš. Moraš jo ujeti in nato, ko prideš v vas, jo izpustiti. Kokoš bo začutila, kaj je narobe.« In najmlajša hči, ki je bila do tedaj žaba, je res to storila. V gozdu je zagledala modro kokoš, ki je sedela v grmu. Previdno jo je prijela in nesla v vas. Modra kokoš je vse popravila in vsi so se spet spremenili v ljudi, čarovnica pa je izginila.

Živeli so srečno do konca svojih dni in starejši sestri nista več nagajali mlajši.

Tara Klabjan, 6. a

ČAROVNICA IN REVNI DEČEK

Nekoč je v majhni vasi živel reven deček in njegova družina. Ker so bili revni, so morali delati na njivi za hrano. Dečku je bilo težko delati na njivi in tudi vsem v vasi, saj jim je nagajala zlobna čarovnica. Čarovnica je bila zelo hudobna. Živela je v kamniti hiši. Streha je bila iz mahu in slame, dimniki pa razmajani.

Čarovnico so vsi v vasi sovražili, saj je s svojo čudežno palčko posušila vse žito, ki je rastlo na njivi. Delala je tudi napoje. Naslednji dan je ni bilo, vsi so se imeli lepo, ampak čarovnica je v svoji kamniti hiši delala napoj.

Šele naslednji dan je letala okoli z metlo in spuščala napoje na njive. Napoji so namreč uničili vse rastline. Deček je imel že dovolj te hudobne čarovnice. Sklenil je, da jo bo premagal, a ni bil tako pogumen. Čez nekaj časa pa se je vendarle opogumil. Vzel je daljnogled in šel proti gradu. Bilo ga je zelo strah. Sklenil je, da bo tam prespal in počakal jutro. Ko se je deček zbudil, je videl čarovnico, kako si dela pijačo za kasneje. Deček se je pritihotapil v hišo in ukradel čarobno palčko. Vedel je, da ta dan ne bo rabila palčke. In res, čarovnica je šla z metlo in palčke ni vzela, ampak je vzela napoje. Ko je čarovnica šla stran, je deček šel v hišo. Naredil je napoj, da bi postala konj, ker konja rabijo na njivi. Napoj ji je zлил v pijačo. S palčko je začarali vrv, da bi ujel čarovnico, ko se spremeni v konja. Čarovnica je bila žejna, prišla je domov in popila napoj. V tem hipu pa se je spremenila v konja.

Od tedaj dalje so konja uporabljali na njivah in deček je postal junak.

Vid Knific, 6. a

ZLATA GOBA

Nekoč za devetimi gorami je živela mačeha. Imela je tri hčerke. Najmlajšo je imela najmanj rada, saj ji ni bila všeč, ker se je obnašala lepo. Starejše pa so se vedno grdo obnašale.

Nekoč je najmlajša hčerka odšla v gozd pobirat gobe. Ker se že dolgo ni vrnila, sta starejši sestri bili veseli, saj sta mislili, da jo je pojedel volk. Vrnila se je komaj naslednji dan. Košaro je imela polno gob. Mačeha ni bila vesela. Ko je najmlajša prala gobe, je nenadoma v košari videla zlato gobo. Začudila ste je, saj ko je nabirala gobe, ni opazila zlate gobe. Naslednji dan je spet šla pobirat gobe in na dnu košare je bila spet zlata goba. Mačehe ni skrbelo. Všeč ji je bilo, da najmlajše hčerke nikoli ni doma. Tako se je tretji dan spet odpravila po gobe. Naenkrat je slišala tih, cvileč glas, ki je pravil: »Kradeš zlate gobe! S tem se vsi prehranjujemo!« Pogledala je naokoli in na svoji roki videla majhno in jezno vilo. »Kdo pa si ti?« je vprašala hčerka. »Prihajam iz dežele vil in sem seveda vila!« je vila ponosno rekla. Vila je zletela v jamo, hčerka pa za njo. V jami je nenadoma bilo vse svetlejšje. Bila je majhna vas. »Nimamo več zlatih gob za prehranjevanje,« je žalostno rekla vila. Hčerka je potegnila dve zlati gobi iz žepa. Vila se je najedla in hčerki podarila prstan. Hčerka si ga je dala v žep in v tišini zapustila jamo.

Ko se je hčerka vrnila domov, so sestre in mačeha bile vesele in prijazne. Pogledala je prstan, ki je svetlo žarel.

Tako je od tedaj srečno živela s sestrami in mačeho, vilam pa je vsak dan nosila gobe.

Aleksandra Panteva, 6. a

POGUMNA DEKLICA IN MEDVED

Nekoč sta živela dedek in babica. Imela sta vnukinjo. Nekega jesenskega dne so se dekličini prijatelji odpravili v gozd po gobe. Dedek in babica sta ji rekla: »Drži se prijateljev in ne zavijajte s poti!« Skupaj so se odpravili v gozd. Hodili so po gozdu, dokler niso prišli na jaso polno slastnih gob. Takoj so jih začeli pobirati. Deklica je šla za grmovje in zaostala. Odšla jev gozd in ugotovila je, da se je izgubila. Zagledala je koč. Odšla je do nje, potrkala na vrata. Ker ni bilo nobenega odgovora, je kar vstopila. V koči je živel medved. Trenutno ga ni bilo doma, ker je v gozdu pobiral jagode. Ko je prišel domov, je zagledal deklico, ki je sedela na klopi v kuhinji. Zelo je bil vesel, saj bi rad imel dobro družbo. Pogumna deklica ga je vprašala: »Bi mi lahko pokazal pot domov?« Medved ni hotel niti slišati o tem. Medveda je prosila, če ji pomaga. Začela je jokati, saj ji je medved prepovedal iti iz hiše. Rekla mu je: »Spekla bom piškote. A bi jih lahko nesel moji babici in dedku?« Medved se je strinjal. Ona je cele dneve pekla piškote, medtem ko se je medved potepal po gozdu. Piškote je zložila v magično košaro. Rekla mu je, naj se pripravi. Skrila se je v košaro in se pokrila s piškoti. Vzel je košaro in se odpravil proti vasi. Čez nekaj časa je bil že utrujen in lačen. Usedel se je in hotel pojesti en piškot. Naenkrat se zasliši dekličin glas: »Vidim daleč, vidim, kaj počneš.« Medved je rekel: »Zvita je.« Nadaljeval je pot naprej. Malo preden je prišel do vasi, je bil spet lačen. Spet je hotel pojesti piškot. Zaslišalo se je: »Vidim daleč, vidim, kaj počneš! Ne jej piškotov.« Ko je prišel do vasi, so vsi psi začeli renčati nanj. Magično košaro je pozabil pred vrati. Dedek in babica sta šla pred vrata in se spotaknila ob košaro. Dvignila sta pokrov in videla pogumno deklico, ki grizlja piškote in se od veselja smeji. Vsi so bili srečni, da so spet skupaj.

Sara Primožič, 6. a

VELIKAN IN ČAROBNI KAMEN

Nekoč je za devetimi vodami in devetimi gorami živel lep princ. Bil je zelo radoveden. Nekega dne se je sprehajal po gozdu in zagledal svetleč kamen. Radovednost ga je prisilila, da se ga je dotaknil. Ko se ga je dotaknil, se je nenadoma odprl portal. Iz portala je prišel velikan, ki je začel uničevati gozd.

Princ je stekel v grad in zbral vojsko. Ko so se bojevali, je princ stekel do velikana in ga porinil v portal, padel je skupaj z njim. Ko pa se je prebudil, je videl, da je v čisto drugem svetu in da ga je velikan zvezal, zato se ni mogel premakniti. Čez nekaj časa je zagledal mladenko, ki je čistila, a bilo jo je zelo strah, ker ji je velikan zabičal, naj se ne pogovarja! Princ se je ni mogel nagledati, ker je bila tako lepa. Rekel je: »Me lahko prosim odvežeš?« Mladenka je bila tiho. Kar naenkrat je stekla do njega in ga odvezala. Stekla sta v gozd. Velikan ju je zagledal in začel teči za njima, a je bil zelo težak in ju ni mogel dohajati. Princ ni vedel, kako bosta zbežala, a mladenka je nenadoma iz žepa vzela kamen, ki ga je prej vzela velikanu. Odprl se je portal in skupaj sta skočila v portal. Portal se ni hotel zapreti in tik preden je velikan prišel do portala, je mladenka vrgla kamen, da ga je razbila. In portal se je zaprl.

Nikoli več niso videli velikana. Mladenka in princ sta se poročila in dolgo živela še naprej.

Mia Šavron, 6. a

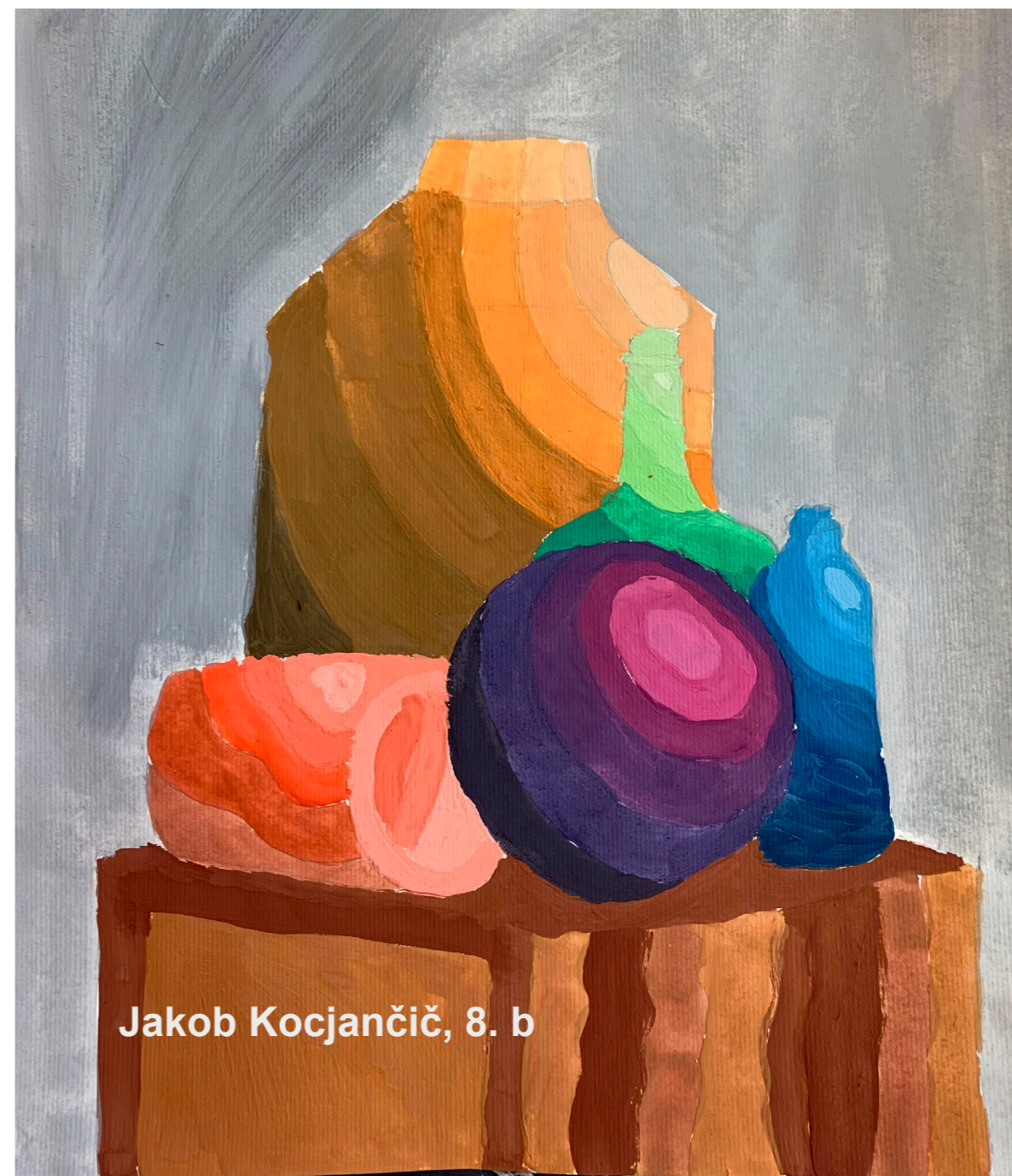
DO ZVEZD IN NAZAJ

Kot otrok sem rad opazoval zvezde. Vedno sem hotel poleteti do zvezd. Zdaj, ko sem po poklicu inženir, lahko to naredim.

Poleg naše hiše živi sosed, ki ima na tone stare kovine. Vprašal sem ga za nekaj kosov, da bi si lahko zgradil raketo. Sosed Frane je bil prijazen in posodil mi je kup kovine. Začela se je gradnja rakete. Ime sem ji dal Leteči polom. Delal sem brez prestanka noč in dan cela dva tedna. Izplačalo se je. Raketa je bila narejena. Bil je čas za vzlet. Pripel sem si pasove, prižgal motor in poletel. Raketa je bila malo nestabilna in kot

poleta se je spremenil za šestnajst stopinj. Ko sem vstopil v vesolje, sem videl, da letim stran od zvezd. Prijel sem za krmilo in ugotovil, da se ne odziva. Žalosten sem izklopil motor in jokal. Dejal sem: »Prišel sem tako daleč in moram nadaljevati.« Zagnal sem motor in poskušal odriniti proti zvezdam, a je bilo krmilo poškodovano. Letel sem v neznano, v druge dimenzije in dogajalo se je marsikaj. V prvi dimenziji so po zraku letele gobe in tudi Mario. V drugi so leteli cheesburgerji in Ronald Mcdonald. Vse sem videl, le zvezd ni bilo. In takrat ... pred mano se je rodilo milijone zvezd. Krmilo je tudi začelo delovati in vrnil sem se na Zemljo. To je bil pravi čudež!

Svit Primožič, 7. a

Jakob Kocjančič, 8. b

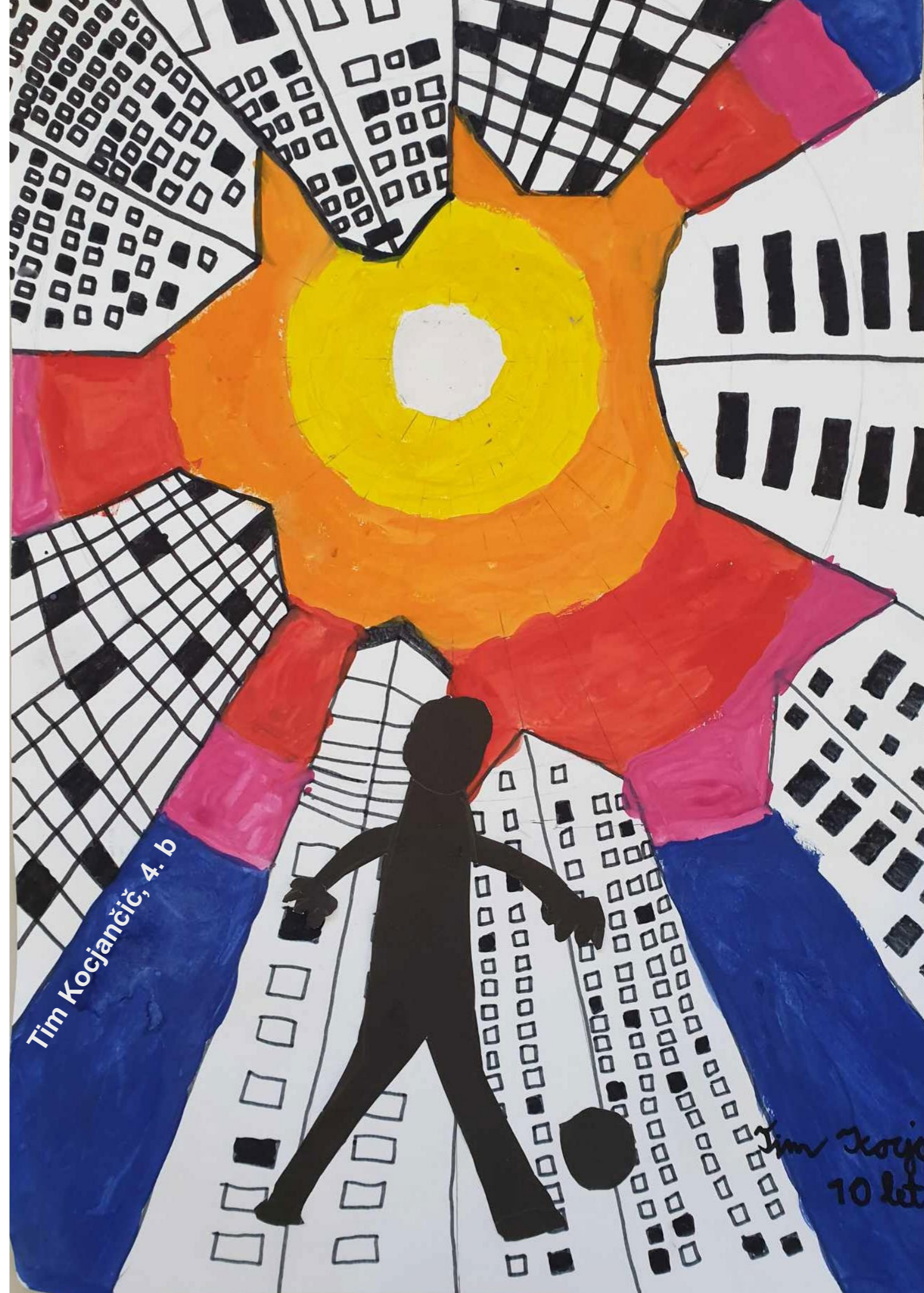
ČUDEŽNI PRAH

Nekoč pred davnimi časi je živel deklica, ki je bila revna. Zelo je bila žalostna, saj je nihče ni maral. Govorila si je: »Bom kdaj postala tako priljubljena kot vse ostale punce?« Kar naenkrat je zagledala majhno in čarobno pot. Po njej se je sprehajala in zagledala majhen in svetlikajoč ključ. Ni vedela, kako naj ga uporabi. Takoj za tem so priletele tri majhne vile. Prva je imela svojo čarobno palčko, druga je imela svoje čarobne rokavičke, tretje pa še ni ugotovila, kakšno moč ima. Prva vila je vprašala deklico: »Zakaj si tako žalostna.« Odgovorila ji je: »Nihče me ne mara, z mamom sem skregana, oče se je preselil daleč stran in v šoli se mi vsi smejejo. Druga vila je rekla: »Saj bo vse v redu.« Ko so vile poskusile deklico spraviti v boljšo voljo, se je tretje vila odločila: »Pridi, pojdimo v našo čudežno deželo, h kraljici. Ona bo zagotovo vedela, kako ti lahko pomagamo.«

Odpravile so se. Hodile so po celem hribu in gozdu. Nato so prisperele. Čudežna dežela je bila lepa, vendar čudna, ker je vsaka vila imela svojo čudežno moč in lahko začarala kar koli. Vsaka je imela svojo hišico na drevesih. Tri vile so deklico odpeljale h gradu, v katerem je bila kraljica. A zgodilo se je nekaj groznega. Ko so vile in deklica prišle v grad, je kraljica izginila. Iskale so jo po celi čudežni deželi, kraljice pa nikjer. Kar naenkrat je deklica v daljavi zagledala strašno palačo. Ko so bile tam, so videle kraljico, ki je bila zaprta v ječi. Ključ je bil obešen na steni, poleg zlobnega kralja. Niso vedele, kaj naj naredijo. Potem so se tretji vili zasvetila krila. Deklici je rekla, da ga bo uspavala. Točno to je naredila. Deklica je zašepetala tretji vili: »Mislim, da si odkrila svojo čudežno moč.« Deklica je vzela ključ, odklenila kraljico in jo rešila. Skupaj so zbežale iz strašne palače.

Ko so prišle do gradu, se je deklica predstavila kraljici. Vile so kraljici vse povedale o deklici. Podarila ji je čarobni prah in ji rekla: »To je zato, ker si me rešila. Ta prah posuj pred svojo hišo in zgodil se bo čudež.« Deklica se je zahvalila, pozdravila vse tri vile in odšla nazaj domov. Takoj ko je prišla, je naredila to, kar ji je rekla kraljica, in postala je najlepša deklica v tej deželi. Vsi tisti, ki so se ji posmehovali, so ostali zaprtih ust in deklico opazovali do konca svojih dni.

Karin Žolgar, 6. b

PRINCESA IN MALI PRAŠIČEK

Nekoč, v daljni deželi, za devetimi gorami in devetimi vodami je živel najlepša in najprijaznejša princesa vseh časov. Imela je veliko strast, ljubezen do živali. Na svojem čudovitem vrtu, polnem cvetic in dreves, je skrbela za zajčke, ptice in druge živali.

Nekega dne je na svojem vrtu za tremi grmički zagledala prašička, ujetega v pasti. Princesa ga je vprašala: »Kaj tu delaš?« Prašiček ji je odgovoril: »Sedim v kletki. Ali ne vidiš?« Princesa ga je ponovno vprašala: »Zakaj si v kletki?« Prašiček ji je rekel: »Zaprli so me, prosim, pomagaj mi.« Princesa je odprla kletko, vendar prašiček ni mogel ven iz nje. Princesa mu je rekla: »Predebel si, zato ne moreš ven.« Prašiček ji je odvrnil: »Ti res rabiš očala, ali ne vidiš, da bi lahko čez to kletko šel tudi slon.« Princesa je ugotovila, da je prašiček zaprt v čarobni kletki. Sklenila je, da mu bo pomagala. Vzela je zemljevid in se odpravila na pot proti beli čarovnici. Le bela čarovnica je lahko uničila vse uroke. Na poti je izbrala napačno smer in se je znašla v temnem gozdu, kjer je živel strašno bitje, rdeči zmaj, ki je imel strašljive rdeče oči, ostre zobe in široka krila. Pripravljen je bil, da poje vsakogar, ki se mu približa. Princesa je bila prestrašena. Začela je prepevati melodijo, ki so jo živali naučile v kraljestvu, upajoč, da jo bo kdo slišal. In res, prišle so živali iz kraljestva: zajci, ptice in srne. Zajci so naredili past iz čarobnih korenin, ptice so odvrgle skalovje na zmaja in srne so ga privabile v past. Skupaj so rešili princeso, princesa se jim je zahvalila in nadaljevala pot proti beli čarovnici. Princesa jo je našla. Bela čarovnica jo je naučila čarovniških veščin in ji dala čarobni napoj za malega prašička. Takoj, ko je princesa prišla domov, je dala čarobni napitek malemu prašičku. Princesa je bila vesela, da je rešila prašička. Ta se je nato še trikrat zavrtel in se spremenil v princa. Prašiček je bil namreč princ, ki ga je hudobna čarovnica začarala, ker se ni hotel poročiti z njo. Princesa je s čarovniškimi veščinami, ki jih jo je naučila bela čarovnica, spremenila hudobno čarovnico v prah.

Princ in princesa sta se zaljubila in sta se odločila za poroko. Skupaj sta živel v kraljestvu z lepim vrtom in ljubeznijo do živali do konca svojih dni. Ugotovila sta, da ljubezen in pogum premagata vse uroke.

Mihael Lakošeljac, 6. b

DEČEK IN ČAROBNI POLŽI

Nekega dne je za devetimi gorami, za devetimi vodami, za devetimi gozdovi živel cesar. Ta cesar ni bil navaden cesar, bil je zloben cesar. Nekoč je želel vse ljudi na svetu zasušniti. Bil je mogočen, zato se mu nihče ni hotel upirati. A deček cesarja ni hotel poslušati. Cesar mu je rekel: »Ali se nam pridruži ali umri!« Tako ga je cesar preganjal po vsej deželi in ko ga je že skoraj ulovil, se je dečku prikazal vhod v jamo.

V tej jami je našel pet polžev, a ti polži niso navadni polži. Ko si jih vrgel, so se spremenili v vsemogočna magična bitja. Vsak je imel svoj element. To so bili: voda, zrak, ogenj, zemlja in energija. Deček jim je povedal: »Jaz se bom uprl cesarju. Greste z mano?« Polži so mu veselo odgovorili: »Da!« Tako je deček cesarja vrgel v brezno, a cesar ni umrl. Padel je v temno vodo.

Ta voda mu je dala nadnaravne sposobnosti, ampak če cesar izgubi svojo krono, bo za vedno izgubil vse. Tako je s svojimi močmi kamenje spremenil v vojsko kamnitih vojščakov. Cesar je vojščakom ukazal: »Pripeljite mi dečka in njegove polže!«

Tako je neskončna vojska kamnitih vojščakov dečka napadla. Borili so se tri dni in tri noči. Nato je prišel cesar in fantu rekel: »Ko si me vrgel v brezno, me je moje potovanje malo okrepčalo.« Tako je trajal boj sedem ur. Po sedmih urah je deček cesarja premagal ter mu vzel krono. Cesar je okamenel in deček je postal cesar. On pa je bil dober cesar in je ljudem vedno pomagal. Tako so vsi živel srečno do konca svojih dni.

Vitan Mahne, 6. b

DEKLICA IN BABICA

Nekoč pred davnimi časi je živel deklica. Nekega dne je odšla v vas in srečala je zlobno vilo, ki je bila jezna nanjo, saj jo je deklica premagala v lovljenju rib. Namreč njene ribe so bile zelo pridne, znale so tudi govoriti. Vila je deklico odpeljala v ječo za tremi jezери, da bi se maščevala.

Zlobnica se je odpravila k babici, da jo bi kaznovala. Deklica se je poizkušala rešiti in mimo je priletela ptička, ki je v kljunčku imela ključ od ječe. Ko je odklenila ječo, je hitro stekla ven. Ko je prišla do prvega jezera, jo je tam pričakalo ogledalo, ki ji je pomagalo prečkati pot. Pri drugem jezeru pa je stala čarobna paličica, ki ji je pričarala most. Govoreča račka pa jo je odpeljala čez tretje jezero. Babica pa je med tem časom, ko je zlobna vila hodila k njej, izpustila tri konje. Usmiljeno je rekla: »Žal vas moram prodati!« Prvega konja je prodala in v zameno dobila tisoč zlatnikov, za drugega pa le en sam oreh. Na tretjem konju je odjahala proti babičini hiši, zunaj pa je srečala zlobnico, rekla ji je: »Slabo se bo končalo z vama.« Dekle jo je pogledalo in reklo: »O ne, premagala te bom!« Vila je med tem časom, ko je deklica razmišljala, izdelovala past za babico. A ni vedela, da je bilo dekle tako zelo spretno. Ko je zlobnica ni gledala, jo je s pomočjo konja porinila v past. Medtem ko ni vedela, kako bi prišla ven, je deklica veselo stekla proti babici. Babica jo je vprašala: »Kje si hodila tako dolgo?« Odgovorila ji je: »Zdaj bova lepše živeli!« Pokazala ji je tisoč zlatnikov in en oreh. Ni bila zelo navdušena nad orehom, a posadili sta ga za hišo. Čez nekaj let je oreh zrastel in lahko sta odtrgali prvi oreh. Nista mogli verjeti, a izkazalo se je, da so jedrca oreha zlata. Obe sta bili zelo navdušeni, saj sta videli, da je oreh čaroben. Oreh pa je tako hitro dobil obiskovalce, nanj se je naselilo sedem veveric, dvanajst škratov in tri sove. Deklica in babica sta srečno živeli do konca svojih dni. Zlobna vila pa je žalostno bedela v ječi.

Zarja Karlovič, 6. b

Zarja Ana Baligač, 4. b

VILINSKE PTICE

Nekoč je za devetimi gnezdi živel dober kralj. Za devetimi ječami pa hudoben kralj.

Nekega dne sta oba kralja zagledala neke ptice. Bile so tako čarobne in lepe, da jih ni nihče v dobrem kraljestvu lovil. Vendar hudobni kralj je vse ptice, ki jih je videl, dal v ječo in tam so umrle. Dobri kralj jih je poimenoval vilinske ptice, ker so bile ptice in čarobne in drobne, kot vile. Bile so tako čarobne, da, ko so prišle na nekoga, se mu je godila sreča. A kdor je bil hudoben, ptička ni prišla. Vsaka vilinska ptica, ki je zatavala v hudobno kraljestvo, je bila takoj ubita, ker so bili hudobni prebivalci ljubosumni na srečo dobrih prebivalcev. Minilo je deset let odkar so hudobneži začeli ubijati vilinske ptice in ostalo je še dvanajst ptic. Hudobneži so se trudili vdreti v dobro kraljestvo, a jim ni uspelo. Čez tri dni jih je bilo samo sedem in čez dvanajst dni so ostale le tri in so jih skoraj iztrebili. Kralj je v svojem dobrem kraljestvu rekel: »Nič, kaj bomo pa zdaj?« Nekdo iz kraljestva je rekel: »Ja, nič, po nas je.« Hudobni kralj pa je v svojem kraljestvu rekel: »Dajmo uničiti dobro kraljestvo!« In vsi prebivalci so rekli: »Ja, dajmo!« Hudobneži so jih začeli napadati, a napad ni trajal dolgo.

Prišel je vilinski orel in hudobno kraljestvo je postalo dobro in ptice so se namnožile in vsi so živeli srečno, do konca svojih dni.

Tomaž Bitenc, 6. b

ČUDEŽNO ZDRAVILO

Nekoč so živele tri sestre. Živele so z mamo. Nekega dne pa je mama zbolela.

Prosila je hčerke, da ji poiščejo zdravilo. Mlajša se je takoj odpravila na delo, starejše pa so še lenarile. Najmlajša se je odpravila v gozd. V gozdu je srečala ptičko in ji povedala o mamini bolezni. Ptička ji je povedala: »Dekle, sprehodi se do tistega grmovja in našla boš pomoč.« Dekle se je sprehodilo do grmovja in nabrala malo čudežnih gozdnih sadežev. Odhitela je k mami in ji napravila malo sadeža in čaja. Mami je sadež res pomagal, a kaj, ko je čez nekaj časa spet zbolela. Hčerki se je mama še

bolj zasmilila, zato je ukazala sestram, ki so se smejale, da poskrbijo za mamo. Sestra je ponovno odhitela v gozd k ptički. Ptička ji je povedala, da lahko nabere malo rožic za lažje dihanje. Dekle je hitro nabralo malo rožic in odhitela k mami. Doma so se ji sestre še bolj smejale, mama pa je lahko vsaj malo bolje dihala. Hčerka je ponovno odšla v gozd in iskala novo pomoč, tisti trenutek pa se je zgodil čudež. Narava ji je odprla pot do majhne vasice. Dekle se je sprehodilo po poti do prve hišice. Potrkala je na vrata. Na vratih je bila dobra vila. Vila jo je povabila naprej, imela je ogromno zdravil. Dekle ji je povedalo o mamini bolezni. Vila ji je ponudila zdravilo, dekle se ji je zahvalilo in odhitela je domov.

Mama je popila zdravilo in že je bila zdrava. Nato pa je nekdo potrkal. Mama je odšla odpret vrata in pred njimi je stal princ z belim konjem. Vprašal je: »Ali mogoče tukaj živi dekle, ki je rešilo mamo pred smrtjo?« Mama je hotela poklicati hčerko, a sta starejši dve kričali: »Jaz, jaz sem ta!« A princ je opazil to dekle in jo vprašal, če bi bila njegova žena. Dekle je pokimalo in princ jo je takoj odpeljal do gradu. Princ jo je izbral, ker jo je ves čas opazoval. Starejši dve sta bili jezni in ljubosumni. Princ in dekle sta živela srečno do konca svojih dni.

Vita Pangerc, 6. b

MAMA IN TRIJE SINIOVI

Za devetimi gorami je živela mama s tremi sinovi. Nekega čudovitega dne je mama odšla nabirat maline. Ko se je vrnila domov, je cela oslabela. Trije bratje niso imeli dovolj penijev. V starih časih so kovancem govorili peniji. Najmlajši brat je tako sklenil, da si poišče službo. Vsak dan je delal na polju in domov prinesel tri penije. Brata sta se mu smejala in mu govorila: »Nič ne bo iz tebe, bratec, mama je že stara.« Nekega jutra je na zlati kočiji v vas prihajala princesa. Vsakega posebej je pozdravila, pri najmlajšem bratu, ki je delal na polju, pa se je ustavila. Nežno ga je nagovorila: »Pozdravljen, mladenič, kaj pa tako žalostno gledaš?« Najmlajši brat ji je odgovoril: »Mama mi je slabotna in starejša brata se mi posmehujeta.« Princesa mu je izročila skrinjico.

Ko je brat prišel domov, je skrinjico položil na polico v svoji sobi. Zagledal

je napis in ga prebral: »Željo mi izpolni, skrinjica moja, ki iz zlata si.« V trenutku ga je ponesla v čudežno deželo. Tam so živele čudežne živali. Pred njim se je pojavil škrat z rumeno čepico. Najmlajši brat se je od strahu, kje je, onesvestil. Zbudil se je sredi noči, škrat pa mu je rekel: »Hojla, si dobro prijateljček?« Brat se je prestrašil, a je vseeno odgovoril: »Dobro sem, kdo pa si ti?« »Jaz sem škrat in skrinjica me je poslala, da ti pomagam.« Zjutraj sta se odpravila na pot. Ko sta prečkala travnik, sta se ustavila pred vejo. Kmalu sta prišla do gradu, kjer sta se predstavila kralju in kraljici. Škrat je že začel govoriti: » Pozdravljeni, vaša milost.« Naenkrat se je prikazala grozna čarovnica. Borili so se in na koncu je zmagal princ. Kralj mu je dal napoj.

Ko se je najmlajši brat vrnil domov, je mami dal napoj. Mama je ozdravela. Najmlajši brat pa se je poročil z princeso.

Vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Julija Rihter, 6. b

PRINCESKINE UKRADENE TRI ŽELJE

Pred davnimi časi za devetimi gorami je živela deklica. Bila je vitka, lepa, prijazna, duhovita in zelo dobrega srca. Živela je s svojimi starši v gradu. Grad je imel dvanajst sob, sedem kopalnic in dve dnevni sobi. Deklica je imela tri velike želje. Ena želja je bila, da bi postala umetnica, da bi risala na svoja platna, ki se nikoli ne umažejo. Njena druga želja je bila, da bi postala dobra pevka in bila v svojem in po celotnem svetu znana. Njena tretja želja je bila, da bi dobila psa, s katerim bi raziskovala celoten gozd, potoke, reke in temačne gozdove.

Nekega večera so princeskine starši priredili ples v maskah. Vsi otroci, starši in drugi ljudje so prišli na ples, ampak na ples je prišla tudi čarovnica. Imela je modro-rjave lase, zguban nos in po telesu je bila polna zelenih mozoljev in bradavic. Bila je hudobna, grda in stara. Princesa je vsa vesela pritekla na plesišče. Ko je čarovnica opazila princeso, si je zaželela, da bi bila tudi ona tako lepa, prijazna in brez gub po celem telesu. Zato se je odločila, da bo princeso ugrabila. Stekla je k princesi in ji rekla: »Vaše visočanstvo, ali bi lahko stopili za trenutek z menoj?« Princesa ji

je odgovorila: »Seveda lahko.« Princesa je stopila s čarovnico, preden pa je sploh kaj izgovorila, je princeso že ugrabila. Iz svojega kostuma je vzela kroglo, ki jo je močno vrgla, da se je odprl portal. Odpeljala jo je do svojega gozda, v katerem vlada. Čarovnica ji je rekla: »Ozri se naokrog, vedela boš, v katerem gozdu jaz živim!« Princesa ji je odgovorila nazaj: »Kam si me to odpeljala? Starše bo skrbelo zame.« Čarovnica ji je rekla, da je ne briga in da ji bo izpolnila njene tri želje. Princesa ji je rekla: »Kako pa veš, da se mi bodo uresničile želje?« Čarovnica ji je rekla: »Najprej, če želiš, da se ti uresničijo sanje, moraš oditi do prvega slapa, potem boš zagledala jamo, v kateri bodo štiri peresa, potem pa ta peresa prinesi k meni.« Odločila se je, da bo odšla. Ko je prišla do prvega slapa, je zagledala črno vodo in divje črne samorože. Odšla je naprej in prišla je do jame, na kateri so bili prstni odtisi. Ko se je dotaknila, je videla, da peres ni bilo, vzela jih je čarovnica!

Čarovnica si je zaželela željo, a je ni mogla uresničiti, ker je bila hudobna in nesramna. Princesa je prišla k čarovnici in si poskusila uresničiti sanje. Sanje so se ji uresničile in portal je bil mavričen. Princesa je od takrat živela s svojim psom zelo čarobno.

Larisa Slavec, 6. b

ČAROBNI ŠKORNJI

Nekoč je za devetimi gorami živel mlad deček. Bil je tako reven, da ni imel čevljev. Hodil je bos. Bližala se je zima in zeblo ga je v noge. Odšel je v gozd po drva, opazil je staro hišo, na kateri so bili obešeni stari, barvni, luknjasti in rabljeni čevlji. Potrkal je na vrata, odprla mu je čarovnica in rekla: »Kaj pa dela deček sam v gozdu?« Prestrašeno ji odgovori: »Zebe me in potrebujem nove čevlje, a bi mi lahko dali ene?« Starka ga povabi v hišo in mu reče: »Če boš naredil sedem gospodinjskih del, ti jih bom dala.« Deček prikima in začne delati.

Tla so bila tako umazana, da jih je čistil tri dni. Naslednji dan, ko je starka odšla v gozd po drva, da bi ga skuhalo, je deček našel škatlo. V njej so bili čarobni škornji, na njih pa je pisalo Lahkih nog naokrog. Deček si jih je hitro obul in zdrvel iz hiše. Tekel je devetkrat hitreje, kar naenkrat pa

se je spotaknil ob kamen in med padcem zakričal. Slišala ga je čarovnica in tekla za njim, vendar se je pobral in tekel naprej, starka pa je bila prepočasna, zato je odnehala in odšla jezna domov. Ustavil se je pred gradom, obdanim z diamanti. Šel je do kralja in mu povedal svojo žalostno zgodbo. Kralj se ga je usmilil: »Zasmilil si se mi, zato ti bom zgradil veliko hišo in dal zlatnike.«

Deček je v zahvalo kralju podaril svoje čarobne škornje. Sedaj je tudi kralj lahko kdaj zelo hitro tekel. In tako je zaradi prijaznega kralja reven deček postal bogat. In vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Leon Žigante, 6. b

ČUDEŽNI ROGLJIČEK

Pred davnimi časi sta za devetimi vodami in za sedmimi hribi na robu vasice vsak na svoji strani živela deček in deklica. Deček in deklica sta se imela zelo rada. Oba sta bila prijazna, lepa in dobrodušna. Deček je deklici nekega dne spekel rogljiček.

Ko ga je podaril deklici, ji je bil tako všeč, da ga ni takoj pojedla, ampak je rekla dečku: »Ne bom ga še pojedla. Pojedla ga bom, ko pridem domov. Sedaj lahko greva na travnik pobirat cvetlice. In najlepša hvala za rogljiček!« In sta šla nabirat cvetlice. Ko sta obrala še zadnjo vijolico, se je nenadoma v zraku prikazala grda čarovnica. Imela je zelen obraz, poln mozoljev, in na rami črnega mačka, v desni roki pa palico. Trikrat je zamahnila s palico in izrekla naslednje besede: »Čira čara, naj spi!« in izginila neznano kam. Deklica se je še v tistem trenutku zgrudila po tleh. Deček je bil zelo prestrašen. Ni vedel, kaj naj naredi. V enem trenutku pa se je spomnil na rogljiček, ki ga je podaril deklici. Hitro je tekel k njeni hiši in vzel rogljiček. Ko se je vrnil, je bila deklica že v trdnem spancu. Deček se je deklici približal in ji pomolil rogljiček pod nos. Ko je deklica zavohala rogljičkov vonj, se je takoj zbudila. Deček je deklico objel in spregovoril: »Zelo me je skrbelo zate.« Deklica je odgovorila: »Hvala, ker si me rešil. Sedaj pa lahko skupaj pojeva rogljiček.«

In tako sta deklica in deček srečno živela do konca svojih dni.

Taja Torkar, 6. b

Žan Vilhar, 4. b

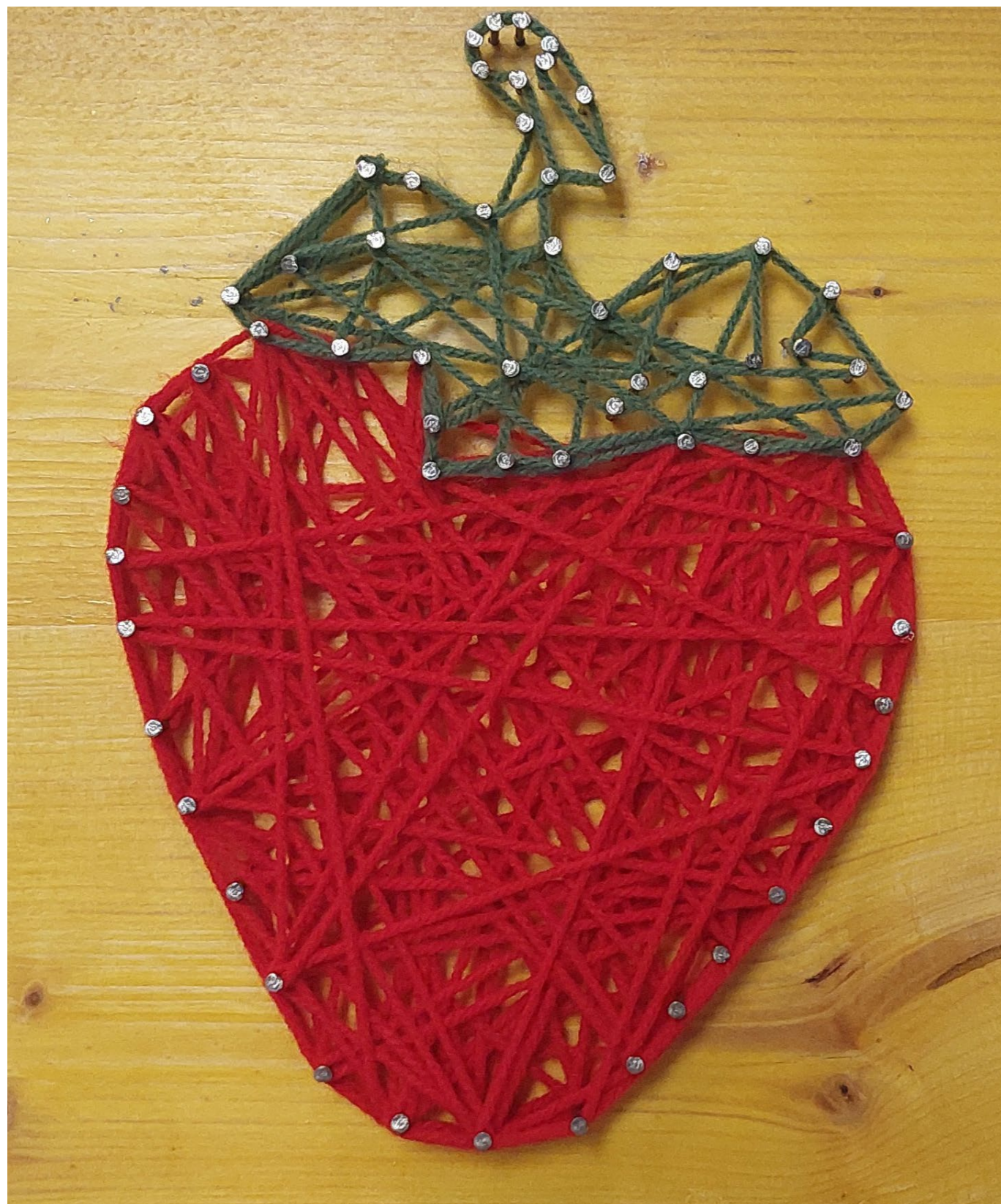

AJDA SLEMC, 7. a - BRONASTO PRIZNANJE na Likovnem svetu otrok

Nika Šturman, 5. b

OSNOVNA ŠOLA DEKANI

